

6. 1024

135 pp. 100000

175 pp. 100000

God no

34 pp. 100000

39 pp. 100000

30 pp. 100000

24 pp. 100000

23 pp. 100000

19 pp. 100000

10 pp. 100000

22 pp. 100000

4 pp. 100000

1 pp. 100000

2 pp. 100000

2 pp. 100000

2 pp. 100000

ΕΣΘΗΡ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ

1121

ΤΟΥ

ΡΑΚΙΝΑ.

ΚΑΙ ΛΑΛΑ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΚΕΛΑ.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΣ Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

—•••—
1851.

Ἀγαπητέ μοι Δημήτριε Βικέλα!

Ἑλληνικὸν Λύκειον 12. Ἰανουαρίου 1851.

Ἡ Τραγωδία *ΕΣΘΗΡ* τὴν ὁποίαν μετέφρασες ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, τοῦ *Ρακίνα*, εὐχαρίστησεν ὅλους ἡμᾶς, καὶ ὡς κατάλληλον τὴν ἐσουστήσαμεν εἰς τοὺς Συμμαθητάς Σου, οἵτινες θέλουσιν παραστήσει αὐτήν, καὶ ἤδη ἤρχισαν νὰ καταγίνονται εἰς τὴν ἀποστήθισιν.

Ὁ Κύριος *Ἰούλιος Ἐριγγ* εὐηρεστήθη νὰ τορίσῃ τοὺς χοροὺς διὰ νὰ τοὺς ψάλλωσιν εἰς τὴν παράστασιν.

Οἱ διορισμοὶ ἤδη ἔγινον, καὶ τὰ πρόσωπα εἶναι τὰ ἑξῆς.

ΕΣΘΗΡ	— Δ. Διαλεγμένος.
ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ	— Α. Ἀναστασιάδης.
ΑΜΑΝ	— Ε. Βουτσινᾶς.
ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ	— Ν. Σεργιάδης.
ΣΩΣΑΡΑ	— Γ. Μαλαίας.
ΕΛΙΣΗ	— Γ. Μάξιμος.
ΥΔΑΣΠΗΣ	— Ι. Βουτσινᾶς.
ΑΣΑΦ	— Κ. Διαμαντίδης.

Ἐπειδὴ δὲ ἀπαξ ἀπεφασίσσαμεν νὰ παρασταθῇ ὡς ἐκ τούτου ἔχομεν χρεῖαν πολλῶν ἀντιγράφων, ἐρέχρισον νὰ δώσω αὐτήν εἰς τὸν Κύριον *Μελισταγῆν* νὰ τὴν τυπώσῃ, προηγουμένως ὅμως ζητῶ νὰ γνωρίσῃς τὴν ἐπιθυμίαν μου ταύτην.

Τοῦτο θέλει εὐαρεστήσει καὶ τοὺς φίλους Σου καὶ
τοὺς Συμμαθητάς Σου.

Καλὸν ἤθελεν εἶσθαι ὁμοῦ μὲ τὴν Τραγωδίαν τὰ
δημοσιενθῶσι καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματά Σου, ἐξ ὧν τὰ
ἦναι καὶ **Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ**.

Πληροφοροῦμαι ἀπὸ τοὺς Συμμαθητάς Σου, ὅτι καὶ
τώρα ὅπου εἶσαι κλιτήρης καταγίγασαι εἰς μελέτην, Σὲ
τὸ εἶπον πολλὰκις ἰδοὺ πάλιν τὸ ἐπαναλαμβάνω, τὰ
παύσης τώρα ἀπὸ τοῦ τὰ ἐργάζεσαι. Ἐχεις καιρὸν
ὅταν γθάσης εἰς τὸ **17** ἢ **18** ἔτος τῆς ἡλικίας Σου, καὶ
ὅταν γίνης πλέον **ΜΕΓΑΛΟΣ**, τότε δύνασαι τὰ ἐργά-
ζεσαι ὅσον θέλεις.

Δὲν βλέπω τὴν ὥραν τὰ γίνης καλὰ τὰ ἔλθης εἰς
τὸ Δύκειον καὶ τὰ παρευρεθῆς εἰς τὴν παράστασιν τῆς
ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΣΟΥ.

Σὲ ἀσπάζομαι ἐκ ψυχῆς καὶ Σὲ εὐχομαι ταχεῖαν
ἀνάρρωσιν,

Ὁ Διδάσκαλός Σου

X. Εὐαγγελίδης.

Τῷ Σεβαστῷ

Κυρίῳ Εὐαγγελίδῃ.

Εἰς τὸν κόσμον νὰ φανῶ, πρῶτος μὲ παραινέετε,

ὦ Διδάσκαλε! δεχθῆτε

Τώρα Σεῖς τὰς ἀπαρχὰς τῶν νεανικῶν μου στίχων,

Καὶ τῶν πρώτων στοχασμῶν·

Μ' ἔφυγαν ἀπ' τὴν ψυχὴν εἰς διάστημα ἡσυχῶν

Καὶ ἀθῶων ἡμερῶν.

Δ. Βικέλας.

ΕΣΘΗΡ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟΥ

ΡΑΚΙΝΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

- ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, —Βασιλεὺς τῆς Περσίας.
ΕΣΘΗΡ, —Σύζυγος αὐτοῦ.
ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ, —Θεὸς τῆς Ἑσθήρ.
ΑΜΑΝ, —Εὐνοούμενος τοῦ Ἀσσουήρου.
ΣΩΣΑΡΑ, —Σύζυγος τοῦ Ἀμάν.
ΥΔΑΣΠΗΣ, —Ἄξιωματ. τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀσσουήρου.
ΑΣΛΦ, —Ἄλλος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀσσουήρου.
ΕΛΙΣΗ, —Μυστικὴ τῆς Ἑσθήρ.
ΘΑΜΑΡ, —Ἰσραηλίτις ἐκ τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἑσθήρ.
Φύλακες τοῦ βασιλέως Ἀσσουήρου.
Χορὸς Ἰσραηλίτιδων παρθένων.
-

Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται εἰς τὰ Σούσα, ἐντὸς
τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀσσουήρου.

ΕΣΘΗΡ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Τὸ θέατρον παριστάνει τὰ δωμάτια τῆς Ἑσθήρ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΕΣΘΗΡ, ΕΛΙΣΗ.

ΕΣΘΗΡ.

Σὺ εἶσαι ὦ Ἐλίση μου;—Τρίς μακαρία ὦρα!
Εὐλογητὸς ὁ οὐρανὸς ποῦ μ' ἀποδίδει τώρα
Σέ, ἥτις τοῦ Βενιαμὶν καθὼς ἐμέ ἐγγόνη,
Ἦσο τῶν πρώτων χρόνων μου ἢ σύντροφος ἢ μόνη,
Καὶ ὑποφέρουσα πολλὰς θασάνους τρισαθλίας,
Τὰς τῆς Σιών ὁμοῦ μ' ἐμέ ἐθρήνεις δυστυχίας.
Πῶς ἐνθυμοῦμαι, φίλη μου, ἐκεῖνα μας τὰ ἔτη!
Ἄλλὰ ἠγνόεις τῆς Ἑσθήρ τὸ μεγαλεῖον ἔτι;
Εἰς ποῖα μέρ' εἶχες κρυφθεῖ, εἰς ποῖαν, φίλη, πόλιν,
Πρὸ ἐξ μηνῶν ποῦ σέ ζητῶ 'ς τὴν οἰκουμένην ὄλην;

ΕΛΙΣΗ.

Μέ εἶπον πῶς ἀπέθανες, κι' εὐλόγως λυκουμένη,
Ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοὺς θνητοὺς ἐζοῦσα χωρισμένη
Νὰ τελειώσῃ θέλουσα ζωὴ μου ἢ ἀθλία,
Ὅταν ἐξαίφνης θεῖος τις προφήτης, ὦ Κυρία:

« ὦ σὺ, - μὲ λέγει, - θάνατον ψευδῆ τόσον θρηνοῦσα,
 « Ἐγέρθητι, ἐγέρθητι, πορεύσου πρὸς τὰ Σουῖσα·
 « Ἐκεῖ θὰ ἴδεις τῆς Ἐσθῆρ ὄλον τὸ μεγαλεῖον,
 « Κι' ἐκείνην ὅπου ἔκλαιες Κυρίαν βασιλείων!
 « Τὸν φόβον παῦσ' ἐπρόσθεσεν, ἐσὺ τῶν Ἰουδαίων·
 « Ἰδοὺ ὁ καιρὸς ἔρχεται ὅτ' ὁ Θεὸς σου πλέον
 « Θὰ σὲ λυτρώσῃ, ὦ Σιών, ἀπὸ σκληρᾶς ἀλύσσου,
 « Διότι ἕως εἰς αὐτὸν ἀνέβη ἡ φωνή σου! »
 Εἶπεν, κι' ἐγὼ περιχαρῆς κι' ἐκπεπληγμένη μνήσκω:
 Τρέχω τῶν ἀνακτόρων σου τὴν εἴσοδον εὐρίσκω·
 Τί θέαμα ἀνέλπιστον τὴν θεάν μου προσβάλλει!
 Τί θρίαμβος! καὶ περὶ σὲ ποία πομπὴ μεγάλη!
 Ὅ ἡγεμῶν νυμφεύεται τὴν δούλην τὴν ἑραίαν,
 Καὶ ἕνας Πέρσης ἀλαζῶν λατρεύει Ἰουδαίαν!
 Μὲ ποῖον τρόπον μυστικόν, μὲ τί ἀλληλουχίαν
 Ὅ οὐρανὸς σοὶ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν;

ΕΣΘΗΡ.

Θὰ ἔμαθες Ἐλίση μου, τὴν συμφορὰν ἐπίσης
 Τῆς ἀλαζόφρονος Ἀστίν, τῆς ἄλλης βασιλίσσης.
 Τοῦ Ἀσσοῦῆρου τὴν τιμὴν ἢ ἀναιδῆς προσβάλλει·
 Αὐτὸς ἀπὸ τὸν θρόνον του εὐθύς τὴν ἀποβάλλει,
 Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐδίωξεν κι' ἀπ' τὴν ἐνθύμησίν του,
 Διότι ἐβασίλευεν αὐτὴ εἰς τὴν ψυχὴν του.
 Πλὴν τέλος ἀπεφάσισε καὶ γὰρ τὴν λησμονήσῃ,
 Κι' ἀντὶ ἐκείνης σύζυγον ἐτέραν ν' ἀποκτήσῃ.
 Γυναῖκες συσσωρεύονται ἀπ' ὅλα του τὰ κράτη,
 Εἰς τὴν αὐλήν του ἔρχονται αἱ κόραι τοῦ Εὐφράτη,
 Αἱ εὐμορφαι Αἰγύπτιαι, κι' αἱ νέαι τῆς Σκυθίας,
 Κι' ὀρμῶσιν γὰρ ζητήσωσιν τὸ σκῆπτρον τῆς Περσίας.

Τότε ἀνέτρεφαν κι' ἐμὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν
 Τοῦ Μαρδοχαίου τοῦ σεπτοῦ, εἰς ἄκραν ἐρημίαν.
 Γνωρίζεις πόσα χρεωστῶ ἔς αὐτὸν τὸν Μαρδοχαῖον·
 Ὁ θάνατος μ' ἐστέρησε τῶν φίλων μου γονέων,
 Ἀλλὰ αὐτὸς τὴν δυστυχῆ τοῦ ἀδελφοῦ του κόρη
 Ὡς ἰδικὴν του πάντοτε ἠγάπα κι' ἐθεώρει.
 Ἡ τύχη τῆς πατρίδος του τὸν κάμνει νὰ τρομάξῃ·
 Ἀπὸ τὴν ἐρημίαν μου λοιπὸν εὐθύς μ' εὐγάζει
 Καὶ τῆς ἐλευθερίας της μ' ἀφίνει τὴν φροντίδα
 Προσέτι δὲ θρόνου λαμπροῦ μὲ δίδει τὴν ἐλπίδα.
 Εἰς τοὺς κρυφίους του σκοπούς μὲ τρόπον ὑποκύπτω.
 Ἐρχομαι, — πλὴν εἰς τοὺς ἐδῶ ὅποια εἶμαι κρύπτω.
 — Νὰ σὲ ἐκφράσ' ἀδυνατῶ, μετὰ τὸν θρίαμβόν μου,
 Τὰ μηχανοῤῥαφήματα τῶν ἀντεραστριῶν μου,
 Ἐς αὐτὴν τὴν πάλιν ἠλπίζον ὄλαι πῶς θὰ νικήσουν
 Καὶ ὅτι ἅμα τὰς ἰδῆ εὐθύς θὰ τὸν ἐλκύσουν.
 Ὅλαι των εἶχον στήριγμα κανέν, ὦ ἀδελφῆ μου,
 Ἡ μία μὲν ἐκ γενεᾶς κατήγετ' ἐπισήμου,
 Ἡ ἄλλη δὲ βοήθειαν χειρῶν ἐπιδεξίων
 Ἐλάμβανε, κι' ἐκ στολισμῶν ἑφορτώνετο πλουσίαν,
 Κι' ἐγὼ, διὰ βοήθειαν καὶ ὑποστήριγμά μου
 Εἰς τὸν Θεὸν ἐπρόσφερα μόνον τὰ δάκρυά μου.
 Τέλος, μ' ἐπαρουσίασαν ἐμπρὸς τοῦ Ἀσσουήρου·
 Μὲ εἶδεν ὁ ἀπόγονος ὁ ἀλαζῶν τοῦ Κύρου.
 — Κύριος εἶναι ὁ Θεὸς κι' αὐτῶν τῶν ἡγεμόνων:
 Κάμν' εἰς τὸν κόσμον εὐτυχεῖς τοὺς ἐναρέτους μόνον,
 Ἐνῶ ὁ ὑπερήφανος μένει ἠπατημένος —.
 Ὄραν πολλὴν ὁ βασιλεὺς μ' ἐκύτταζεν ἀσμένως·
 Μὲ παρετήρ' ἐν σιωπῇ κι' εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνη

Ὁ Κύριός μας ἔκαμιν διὰ ἐμὲ νὰ κλίνῃ
 Ἡ ἐκλογή του, καὶ αὐτὸς ἐνήργ' εἰς τὴν ψυχὴν του.
 Ὅταν μὲ τὴν ἐλυσιτικὴν καὶ θελκτικὴν φωνὴν του
 «Ἐσο βασίλισσα ἐσὺ,» μὲ εἶπεν καὶ προσέτι
 Εὐθὺς λαμπρὸν διάδημα ἔς τὸ μέτωπόν μου θέτει.
 Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν οἱ τῆς αὐλῆς μεγάλοι
 Ἐλαβον δῶρα παρ' αὐτοῦ, προσέτι προσεκάλει
 Ὅλους τοὺς ὑπηκόους του νὰ ἔλθουν εἰς τὰ Σοῦσα
 Ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας των.—'Ἄλλ' ὅτ' ἐθεωροῦσα
 Τὸ πᾶν ἐδώ περὶ ἐμὲ γεμάτον χαρμοσύνης,
 Θεε! πόσα ὑπέφερα ἐκ λύπης καὶ αἰσχύνης.
 «Φεῦ! ἐσκεπτόμην: ἢ Ἐσθήρ ἐπὶ πορφύρας μένει,
 Ἄ Τόσοι λαοὶ ἔς τὸ σκῆπτρον τῆς εἶναι ὑποταγμένοι,
 Ἄ Καὶ χόρτον κρύπτει τῆς Σιών τὰ ἱερά τὰ τείχη,
 Ἄ Καὶ τῆς οἰκίας τοῦ Θεοῦ κατέπεσαν οἱ τοῖχοι!
 Ἄ Γεμάτη εἶναι ἡ Σιών ἀπὸ θνητῶν ἀθέων
 Ἄ Καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ δὲν ἐορτάζει πλέον!»

ΕΛΙΣΗ.

Καὶ ταῦτα ὅλα εἶν' Ἐσθήρ, γνωστά ἔς τὸν βασιλέα;

ΕΣΘΗΡ.

Ὁ Ἀσσουήρος ἀγνοεῖ ποῦ ἐγεννήθ' ἡ νέα
 Γυνή του, ἕως σήμερον τὸ ἀγνοεῖ ἀκόμα:
 Ὁ Μαρδοχαῖος κατ' αὐτὸ μοὶ ἔκλεισεν τὸ στόμα.

ΕΛΙΣΗ.

Ὁ Μαρδοχαῖος! . . . ἔρχεται εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν;

ΕΣΘΗΡ.

Ἡ δι' ἐμὲ φίλια του τῷ δίδει εὐφυΐαν·
 Καὶ νὰ μὲ στέλλῃ συμβουλὰς εὐρίσκει πάντα τρόπον.
 Εἶναι καλῆτερος αὐτὸς ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Τόσσην φροντίδα εἰς υἷόν ἕνας πατήρ δὲν δίδει.
 Καὶ χάρις εἰς τὰς μυστικὰς εἰδήσεις αὐτοῦ, ἦδη,
 Ὡς τὸν ἡγεμόνα ἔδωκα ἐγὼ τὴν ἀγγελίαν
 Πῶς δύο δούλοι κατ' αὐτοῦ πλέκουν συνομωσίαν.
 Ἄλλ' ἐνταυτῷ ὁ ἔρωσ μου ὁ διὰ τὴν φυλὴν μου
 Κάμνει νὰ φέρω τῆς Σιών τὰς κόρας ἔς τὴν αὐλήν μου.
 Αἱ δυστυχεῖς! . . ἄνθη πτωχὰ ὅπου ἡ εἰμαρμένη
 Μ' ἐμὲ μαζῇ μετέφερεν εἰς μίαν χώραν ξένη.
 Εἰς ἕνα μέρος ἔρημον ἀπὸ θνητῶν βεβήλων
 Πασχίζω νὰ ἀνατραφοῦν, μὲ ὄλον μου τὸν ζῆλον.
 Ἐκεῖ τοῦ διαδήματος τὴν δόξαν παραιτοῦσα,
 Βαρυνομένη τὰς τιμὰς καὶ ἑμαυτὴν θρηνοῦσα,
 Ἐπάγω νὰ ταπεινωθῶ ἔς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ μου,
 Ν' ἀφιερώσω εἰς αὐτὸν τοὺς λογισμοὺς τοῦ νοῦ μου.
 Ἄλλ' εἰς τοὺς Πέρσας κρύπτονται ὡσὰν ἐμὲ κί ἐκεῖναι.
 — Ἐλίση, ἅς τὰς κράζωμεν. Ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶναι.
 Ἐλθέτ' ἐδῶ, εἰς τὴν Ἐσθήρ ὧ φίλοι συνευχέται,
 Τοῦ Ἰακώβ τοῦ παλαιοῦ ἀπόγονοι ἐλθέτε!

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΕΣΘΗΡ, ΕΛΙΣΗ, Ο ΧΟΡΟΣ.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ ἄδουσα ὀπισθεν τῆς σκηνῆς.

Ποῖα φωνή, ὧ ἀδελφὴ μᾶς κράζει;

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Ἄναγνωρίζω τῆς Ἐσθήρ τὴν θεῖαν ἀρμονίαν.

ΑΜΦΟΤΕΡΑΙ.

Πλησίον της ἅς τρέξωμεν χωρὶς ἀργοπορίαν.

Ἡ ἄνασσα μᾶς κράζει,

Πλησίον της ἅς τρέξωμεν εὐθύς μὲ προθυμίαν.

Ο ΧΟΡΟΣ ὅλος ἐμβαίμων ἀπὸ διάφορα μέρη.

Ἡ ἀνασσα μᾶς κράζει,

Πλησίον της ἄς τρέξωμεν εὐθὺς μὲ προθυμίαν.

ΕΛΙΣΗ.

Θεὲ μεγάλε! Τί χορὸς χαριεσσῶν παρθένων

Ἐγέμισεν τὸν θάλαμον ἀπὸ παντοῦ ἐμβαίμων!

Ἐ τὸ πρόσωπόν των ἡ αἰδῶς εἶναι ζωγραφισμένη.

Ἀγίου ἔθλους ὦ ἐλπὶς! ἔσο εὐτυχισμένη!

Εἶθε ὡς θυμιάματος ἁγία εὐωδία,

Νὰ ἀναβῇ ἔς τὸν οὐρανὸν αὐτὴ ἡ ἀρμονία!

Εἶθ' ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἰδῇ εἰς μακαρίαν ὥρα!

ΕΣΘΗΡ.

Ἦ ἀδελφαί μου ψάλλετε κανένα ᾄσμα τώρα

Ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μ' ἐμὲ ἔς τὰς ὥρας ἀθυμίας

Ἐψάλλετε τὰς τῆς Σιών θρηνοῦσαι δυστυχίας.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Τί ἔκαμες τὴν δόξαν σου Σιών δυστυχισμένη;

Τὸ πᾶν τὸ μεγαλεῖον σου νὰ ἔχη ἐπεθύμει:

Κονιορτὸς κατήντησες, καὶ ἀπ' ὅλην σου τὴν φήμη

Μόνον ἀνάμνησις σκληρὰ, ἀλλοίμονον! μᾶς μένει.

Σιών, ἣτις ὑψώθηκες ἕως τοῦ θεοῦ θόλου

Ἄλλ' ἕως εἰς τὰ Τάρταρα τώρα καταιδασμένη,

Εἶθ' ἄφωνος καθόλου

Νὰ μείνω ἂν πᾶν ᾄσμα μου δὲν μέλλει νὰ ἐμφαίνῃ

Διὰ τὰς δυστυχίας σου πῶς εἶμαι λυπημένη.

Ο ΧΟΡΟΣ ΟΛΟΣ.

Ἦ ὄχθαι Ἰορδάνειαι! Ἦ τόποι καρποφόροι!

Τερπναὶ κοιλάδες! ἅγια ὄρη!

Σιών μεγάλη καὶ δοξασμένη!

Πάντα θὰ εἶμαι ἐξωρισμένη,
Πάντα μακράν σας ἢ πτωχὴ κόρη;

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Πότε θὰ ἴδω ν' ἀνυψοῦν ὑπεραγία πόλις,
Τὰ τείχη σου, τοὺς πύργους τοὺς λαμπροὺς σου;
Πότε θὰ ἴδω τοὺς λαοὺς τῆς οἰκουμένης ὅλης,
Νὰ τρέχωσι τὰς ἐορτὰς εἰς τοὺς λαμπροὺς ναοὺς σου;

Ο ΧΟΡΟΣ ΟΛΟΣ.

Ἦ ὄχθαι Ἰορδάνειαι! Ἦ τόποι καρποφόροι!
Τερπναὶ κοιλάδες! ἅγια ὄρη!
Σιὼν μεγάλη καὶ δοξασιμένη!
Πάντα θὰ εἶμαι ἐξωρισμένη,
Πάντα μακράν σας ἢ πτωχὴ κόρη;

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΣΘΗΡ, ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ, ΕΛΙΣΗ, Ο ΧΟΡΟΣ.

ΕΣΘΗΡ.

Τίς βέβηλος ἕως ἐδῶ τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ;
'Ο Μαρδοχαῖος! . . ὦ Θεέ! τίς ἤθελεν ἐλπίζει!
'Υπὸ ἀγγέλου πτέρυγαν ὦ φίλε πάτερ κύπτων,
'Εως ἡμᾶς προχώρησας τὴν εἴσοδόν σου κρύπτων,
Πλὴν πόθεν ἢ κατῆφεια αὐτῆ σου ἢ ἀγρία,
Κι ὁ σάκκος, κι ὁ κονιορτὸς 'ς τὰ ἄσπρα σου μαλλία;
Τί ἔρχεσαι νὰ μᾶς εἰπῆς;

ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ.

Ἐσθῆρ δυστυχισιμένη!

Ἀθῶου ἔθνους ὦ σκληρὰ, κακίστη εἰμαρμένη!

Ἄνάγνωσον τὴν προσταγὴν δι' ἧς . . . θὰ φρίξῃς ὅλη,
 Θὰ τελειώσ' ὁ Ἰσραὴλ, θὰ φονευθῶμεν ὅλοι.

ΕΣΘΗΡ.

ὦ οὐρανέ! τὸ αἷμά μου ἔς τὰς φλέβας μου παγόνει.

ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ.

Τῶν Ἰουδαίων τὴν φυλὴν καθεὶς θὰ θανατόνει.

Εἰς τὸν σκληρότατον Ἀμάν ὁ βασιλεὺς μᾶς δίδει.

Τὰ ξίφη καὶ αἱ μάχαιραι ἔτοιμαι εἶναι ἥδη

Διὰ νὰ ἐκτελέσωσι αὐτὴν τὴν προσταγὴν του·

Ὁ δὲ ἀνόσιος Ἀμάν υἱὸς Ἀμαληκίτου

Μετεχειρίσθη δι' αὐτὸ τὸ ἰσχυρόν του κῦρος,

Κὶ ὑπέγραψεν τὸν νόνον μας τυφλῶς ὁ Ἀσσουήρος,

Διότι οὗτος ὁ Ἀμάν τὸν κάμνει νὰ νομίση

Πῶς εἴμεθ' ὅλοι μισητοὶ οἱ δυστυχεῖς ἔς τὴν φύσιν.

Τετέλεσται! Διώρισαν καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας

Τὴν φρικτὴν ὥραν τῆς σκληρᾶς αὐτῆς δολοφονίας.

ὦ οὐρανέ! τὸν νόνον μας σὺ θέλεις τὸν φωτίσει;

Γέννος καὶ ἔτ' ἡ σπάθη των ποσῶς δὲν θὰ χωρίσει.

Οἱ κόρακες θὰ φάγωσιν καὶ τέκνα καὶ μητέρας,

Καὶ μετὰ δέκα ὅλ' αὐτὰ θέλουν γενεῖ ἡμέρας.

ΕΣΘΗΡ.

Θεέ μου! εἰς τὸν κίνδυνον πάλιν αὐτὸν τὸν νέον

Τοῦ Ἰακώβ τὰ λείψανα ἐγκαταλείπεις πλέον;

ΜΙΑ ἸΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Τίς θὰ μᾶς ὑπερασπισθῇ ἂν δὲν μᾶς βοηθήσῃ;

ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ.

Τοὺς θρήνους ἔς τὰ κλαύματα ἔς τοὺς παῖδας νὰ ἀφήσῃς.

Τῶν ἀδελφῶν σου ἡ ἐλπίς, Ἐσθὴρ σὺ εἶσαι μόνη·

Ὅσον ἀργεῖς ὁ κίνδυνος, ὦ κόρη, μεγαλόνει:

Βοήθησέ τους· ἔρχεται ἐκεῖν' ἡ ὥρα γύναι,
 Ὅτ' εἰς τῆς γῆς τὸ πρόσωπον κανεῖς μας δὲν θά εἶναι.
 Ὑπαγε ταύτην τὴν σιγμὴν κί ὡς μὲ φωνὴν προφήτου
 Φανέρωσον ἔς τὸν ἄνακτα τί ἦτον ἡ γυνή του.

ΕΣΘΗΡ.

Καὶ πῶς τοὺς νόμους ἀγνοεῖς ὅπου ἀπαγορεύουν
 Νὰ βλέπωσιν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὺς 'ποῦ βασιλεύουν;
 Ὅτ' ἀνάκτορα οἱ ἄνακτες νὰ κρύπτονται πηγαίνουν
 Κί ἐπιθυμοῦν ἀόρατοι εἰς ὅλους μας νὰ μένουν·
 Ἄν δὲ ἰδοῦν πλησίον των θνητόν τινα αὐθάδη
 Ἐλθόντα χωρὶς ἄδειαν, τὸν στέλλουν εἰς τὸν ἄδη
 Ἐὰν ὁ ἄναξ κατ' αὐτοῦ τοῦ τολμηροῦ θυμῶση
 Καὶ ν' ἀσπασθῇ τὸ σκῆπτρον του ἔς τὸν ἔνοχον δὲν δώση.
 Ὅς τὸν νόμον τοῦτον καὶ ἐγὼ ὑπόκειμαι ἐπίσης:
 Δὲν μὲ ὑπερασπίζεται μηδ' ἔρωσ, μηδὲ φύσις.
 Καὶ μ' ὅλον ὅτι κἀθημαι μαζῆ του εἰς τὸν θρόνον
 Δὲν δύναμαι νὰ τοῦ εἰπῶ κἀν μίαν λέξιν μόνον,
 Καὶ μὲ αὐτὸν οὐδέποτε δὲν θέλω ὀμιλήσει
 Ἐκτός ἐὰν ὁ ἴδιος πρῶτος δὲν μὲ ζητήση.

ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ.

Πῶς! ἐνῶ μέλλει νὰ χαθῇ ἡ δυστυχῆς πατρίς σου,
 Νὰ κινδυνεύσης, ὦ Ἐσθήρ, φοβεῖσαι τὴν ζωὴ σου;
 Θεὸς προστάζει, καὶ ἐσὺ θνητοῦ θυμὸν φοβεῖσαι;
 Ἄλλὰ τί λέγω! σὺ αὐτῇ Ἐσθήρ 'δική σου εἶσαι;
 Δὲν θέλεις ἀφιερωθῆ ἔς τὴν γενεάν ἐκείνην
 Ἐξ ἧς κατῆλθες, ἔς τὸν Θεὸν ὃς τις νὰ ζῆς σ' ἀφίνει.
 Τίς οἶδεν! ἴσως ὅτ' αὐτὸς σ' ὠδήγει εἰς τὸν θρόνον,
 Σ' ἐφύλαττε τὸν Ἰσραὴλ διὰ νὰ σώσης μόνον.
 Ἐσθήρ, δὲν σ' ἔκαμε ὁ Θεὸς Κυρίαν τῆς Περσίας

Διὰ τὰ ἦσαι θέαμα ἔς τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας
 Ἡ τῶν θνητῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ θέλγῃς τῶν βεβήλων.
 Δι' ἄλλα πράγματ' ἀπαιτεῖ τὸν ἰδικόν σου ζῆλον.
 Τὸ χρέος ἑνὸς εὐπειθοῦς τοῦ Ἰσραὴλ Παιδίου
 εἶναι νὰ θυσιάζηται πρὸς χάριν τοῦ Κυρίου.
 Εὐτυχῆς εἶσαι δι' αὐτὸν ἂν ριψοκινδυνεύῃς·
 Πλὴν, μὴ θαρῖεις, ὦ Ἄνασσα, ὅτι τοῦ χρησιμεύεις·
 Δὲν δύνανται οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς νὰ τὸν κινήσουν
 Καὶ ἂν ἀκόμη ὅλοι τῶν ὁμοῦ τὸν πολεμήσουν.
 Τὸν φθάνει μόνον νὰ φανῇ διὰ τὰς νικησῇ
 Καὶ ὅλην τὴν δύναμιν μηδὲν νὰ καταστήσῃ.
 Μ' ἔν νευμά του τρόμου πληρεῖ ἢ γῆν ἢ θεῖον θόλον
 Καὶ θεωρεῖ ὡς τίποτε τὸν κόσμον ὁμοῦ ὅλον.
 Οἱ δὲ θνητοὶ μηδαμινὰ παίγνια τοῦ θανάτου
 Ὡς νὰ μὴν ἦσαν εἰς τὴν γῆν εἶν' εἰς τὰ βλέμματά του.
 Ἐὰν ἀφίγη τὸν Ἀμὰν ἀκόμη ζῶντα ἤδη,
 εἶν' ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖ τὸν ζῆλον σου νὰ ἴδῃ.
 Ἐδῶ νὰ ἔλθω νὰ σ' εὐρῶ μ' ἐπρόσταξεν ὦ Κόρη!
 Ἐκεῖνος μὲ ὀδήγησεν κ' ἐμπρὸς μου ἐπροχώρει.
 Ἄν ἡ φωνὴ του σήμερον σὲ ὀμιλεῖ εἰς μάτην,
 Πάλιν τὴν γῆν θὰ ἴδωμεν μὲ θαύματα γεμάτην·
 Θέλει συγχύσει τὸν Ἀμὰν, θὰ παύσει τὰ δεινά μας,
 Αὐτὸς μὲ χεῖρα ἰσχυρὰν θὰ θραύσει τὰ δεσμά μας!
 Σὺ, ἂν ἀκόμη δι' αὐτὸν δὲν δίδῃς τὴν ζωὴν σου
 Θὲ ν' ἀποθάνῃς, ὦ Ἐσθήρ, μὲ ὅλην τὴν φυλὴν σου!
 — ΕΣΘΗΡ.

Ὑπάγετε· καὶ οἱ ἐδῶ Ἑβραῖοι σκορπισμένοι,
 Ἐμπρὸς ἔς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ μ' ἐσὲ μαζῆ πεσμένοι,
 Ἡμέρα νύκτ' ἄς εὐχονται μ' ἐμένα τὴν ἀθλίαν

Καὶ τρεῖς ἡμέρας ἄς κρατοῦν ἀκέραιον νηστείαν.
Ἦδη ἢ νύξ τὸν δρόμον της τὸν σκοτεινὸν ἀρχίζει:
Αὔριον, ὅτ' ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ φωτίζη
Αὐτὰ τὰ μέρη, χαίρουσα διὰ τὸν θάνατόν μου,
Προθύμως θὰ θυσιασθῶ ἐγὼ εἰς τὸν Θεόν μου.
Ἀφήσατέ με μοναχὴν.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΕΣΘΗΡ, ΕΛΙΣΗ, Ο ΧΟΡΟΣ.

ΕΣΘΗΡ μόνη.

Θεὲ τῶν ἀδυνάτων!

Τρέμουσα πίπτω ἔμπροσθεν τῶν θείων σου γονάτων!

Εἰς τὴν μικράν μου ὁ πατήρ με ἔλεγ' ἡλικίαν

Ὅτι συνέδεσες μ' ἡμᾶς ἀγίαν συμμαχίαν

Ὅταν λαὸν εὐάρεστον εἰς σὲ νὰ ἔχης θέλων

Τὴν ταπεινὴν προτίμησας φυλὴν τῶν Ἰουδαίων.

Προσέτι πῶς τοῖς ἔδωκες ὑπόσχεσιν ἀγίαν

Πῶς θέλουν ἔχει γενεὰν μεγάλην κὶ αἰωνίαν.

Φεῦ! ὁ ἀγνώμων σου λαὸς ἔς τὸν νόμον σου δὲν μένει,

Τὴν πίστιν της ἢ ἱερά φυλὴ τὴν παραβαίνει·

Ἐδίωξε τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ τὸν πατέρα,

Κὶ εἰς ἄλλους ἔδωκε Θεοὺς τιμὴν μεγαλητέρα!

Πλὴν τῶρα ξένον κύριον ἢ δυστυχῆς δουλεύει,

Καὶ Οὗτος ἀπατῶμενος τὸν φόνον της σκοπεύει.

—Οἱ νικῆται μᾶς μέμφονται τοὺς θρήνους μας ἂν ἴδουν

Κὶ εἰς τοὺς Θεοὺς τῶν ὀπλων των τὴν νίκην ἀποδίδουν,

Καὶ θέλουν ν' ἀφανίσωσι ὁμοῦ με τὸν λαόν σου

Τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, τὸν ἱερόν ναόν σου!

Οὕτω λοιπὸν εἷς βέβηλος τώρα θὰ κατορθώσῃ
 Τὴν δι' ἐσένα πίστιν μας Θεέ! νὰ ἀκυρώσῃ
 Νὰ ἀφαιρέσ' ἀπὸ ἡμᾶς ἀπ' ὅλα σου τὰ δῶρα
 Ἐκεῖνον ποῦ μᾶς ἔταξες, κί ὅπου προσμένω τώρα;
 Θεέ! σὺ ὅς τις πάντοτε καλὸς δι' ὅλους ἦσουν,
 Ἐμπόδισον τὰ ἔθν' αὐτὰ τὰ στόματα νὰ κλείσουν,
 Ἐνὸς λαοῦ ποῦ πάντοτε τὰ θαύματά σου ψάλλει,
 Κί ἐκτὸς ἐσοῦ ἐμπόδισον νὰ ἦναι Θεοὶ ἄλλοι.
 Ἐμε δὲ, σὺ ὅσις ἐδῶ μ' ἀπίστους μὲ συγχίζεις,
 Τὰς ἐορτάς τὰς τῶν Περσῶν πόσον μισῶ γνωρίζεις
 Καθὼς καὶ πῶς ἀπέχομαι ἀπ' ὅλας τὰς πομπάς των
 Ἀπ' ὅλα τὰ συμπόσια, ἔξ ἀπ' ὅλας τὰς σπονδάς των,
 Καὶ πῶς κρυφὰ καταπατῶ ὁπόταν εἶμαι μόνη,
 Τοὺς σολισμοὺς ποῦ ὁ βασιμὸς ποῦ ἔχω, μὲ φορτάνει,
 Καὶ τὸ διάδημα αὐτὸ ποῦ χρεωστῶ νὰ φέρω
 Εἰς τῶν Περσῶν τὰς ἐορτάς ὅπου ἐγὼ δὲν χαίρω.
 Γνωρίζεις ὅτι ὅλ' αὐτὰ διὰ ἐσὲ τ' ἀφίνω,
 Πῶς μόνα μὲ ἀρέσκουσιν τὰ δάκρυα ποῦ χύνω
 Καὶ ὅτι ἐπερίμενα ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν σου
 Διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν δύστηνον φυλὴν σου.
 Ἦκουσα ταύτην τὴν φωνὴν καὶ τώρα θὰ κινήσω
 Τοῦ Ἀσσοῦρου τὴν ὀργὴν μὲ θάρρος ν' ἀψηφίσω.
 Τὸ ν' ἀποθάνῃ, ἢ Ἐσθὴρ χαρὰ τῆς τὸ νομίζει.
 Ὡδήγησέ την πρὸς αὐτὸν ὅς τις δὲν σὲ γνωρίζει,
 Πρὸσταξον ἅμα μὲ ἰδῆ νὰ παύσῃ ἡ ὀργή του
 Κί εὐνοϊκῶς νὰ προσβληθῆ Θεέ! ἡ ἀκοή του.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ο ΧΟΡΟΣ.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ μόνη.

Ἄς κλαύσωμεν, ἄς κλαύσωμεν, ὦ φίλαι μου, ἀκόμα.

Ἡ τῶν δακρῶν μας πηγὴ ἐλεύθερος ἄς μένη:

Ἐὰν τὰ ὄρη μας τὰ ἱερά ἄς στρέψωμεν τὸ ὄμμα

Ὅθεν ἡ ἀθωότης μας βοήθειαν προσμένει.

Τί συμφορὰ μεγάλη!

Θέλει χαθεῖ ὁ Ἰσραήλ, ἄς κλαύσω ἡ ἀθλία.

Δακρῶν δικαιώτερη αἰτία,

Ἐπῆρξε ποτὲ ἄλλη;

Ο ΧΟΡΟΣ.

Τί συμφορὰ μεγάλη!

ἌΛΛΗ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Δὲν μᾶς ἀρκοῦσεν τὴν Σιών εἰς νικητῆς νὰ φέρη

Εἰς κακὴν στάσιν, κί ἐξ αὐτῆς ἡμᾶς νὰ ἀποβάλλη,

Τὰ τέκνα μας αἰχμάλωτα νὰ σύρ' εἰς πολλὰ μέρη;

Ο ΧΟΡΟΣ.

Τί συμφορὰ μεγάλη!

Ἡ ΑΥΤὴ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Ἄθῶαι παραπίπτουσαι εἰς τῶν σκληρῶν τὸ χέρι

Δάκρυα μόνον ἔχομεν διὰ αὐτὴν τὴν πάλη.

Ο ΧΟΡΟΣ.

Τί συμφορὰ μεγάλη!

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

ὦ φίλαι, τὴν πολυτελεῆ στολὴν ἄς ἐκδυθῶμεν

Ἡτις τὴν δυστυχίαν μας τὴν θλιβεράν σκεπάζει.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Αἱ δυστυχεῖς μ' ἐνδύματα τώρα ἄς σκεπασθῶμεν,
Κατάλληλα δὲ ὅποιαν Θεέ! θὰ ἐορτάζει
Τὴν ἐορτὴν ποῦ ὁ σκληρὸς Ἄμὰν μᾶς ἐτοιμάζει.

Ο ΧΟΡΟΣ.

ὦ φίλοι! τὴν πολυτελεῖ στολὴν ἄς ἐκδυθῶμεν
Ἦτις τὴν δυστυχίαν μας τὴν θλιβεράν σκεπάζει.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ μόνη.

Τί φρικτὴ δολοφονία!
Σφάζουν γέρους καὶ παιδιὰ,
Κὶ ἀδελφὸν καὶ θυγατέρα
Κὶ ἀδελφὴν μὲ τὴν μητέρα
Καὶ υἱὸν ὡς τὸν πατέρα.

Πόσα πτώματα ἐδώ! Τί μελῶν ἐκεῖ σωρεῖα
Μνήματος ὑστερημένων!

Καὶ τὰ μέλη, ὦ Θεέ, φεῦ! αὐτῶν τῶν μὴ θαμμένων
Θὰ τὰ φάγουν τὰ θηρία!

ΜΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ.

Φεῦ! Εἰσέτι τόσον νέα,

Πῶς ἔς αὐτὴν τὴν συμφορὰν μου ἔγινεν νὰ ὑποπέσω,
Μόλις ἤρχισα νὰ βλέπω τὸν λαμπρὸν αὐτὸν ἀστέρα,
Καὶ ὡς ἄνθος θὰ ἐκπνεύσω
Ἴδὸν μόνον μιὰν ἡμέρα.

Φεῦ εἰσέτι τόσον νέα

Πῶς ἔς αὐτὴν τὴν συμφορὰν μου ἔγινεν νὰ ὑποπέσω;

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Ξένων τῶρ' ἀμαρτημάτων αὐτὴ εἶναι ἡ παιδεία·
Βλέπομεν κἀνὲν καλὸν ἐκ δακρύων φεῦ! ματαίων;

Ἐσφαλλαν οἱ πρόγονοί μας, πλήν αὐτοὶ δὲν εἶναι πλέον·
Τῶν σφαλμάτων των ἡμεῖς φέρομεν τὴν τιμωρίαν.

Ο ΧΟΡΟΣ.

Ὁ Θεὸς ὁ ἰδικὸς μας, Θεὸς εἶναι τῶν μαχῶν!
Δὲν τοῦ εἶν' ὑποφερτόν
Τοὺς ἀθώους νὰ φονεύουν.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ μόνη.

Αἴ! θὰ εἶπη ὁ κακὸς:
Αἴ! ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς
Ποῦ ἔς τὸν Ἰσραὴλ λατρεύουν.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Αὐτὸν τὸν Θεὸν τὸν νικητὴ
Ἄς τρέμη κάθε τῆς γῆς λαός!
Αὐτὸν τὸν Θεὸν τὸν νικητὴ
Μόνον γνωρίζουν οἱ οὐρανοί,
Κὶ ἡ ἀστραπὴ κὶ ὁ κεραυνός
Δὲν ξέρουν ἂν εἶναι καὶ ἄλλοι Θεοί!

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Τὸν κακὸν καταπατεῖ!

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Οἱ ἀθῶοι τὸν λατρεύουν!

Ο ΧΟΡΟΣ.

Ὁ Θεὸς ὁ ἰδικὸς μας, Θεὸς εἶναι τῶν μαχῶν!
Δὲν τοῦ εἶν' ὑποφερτόν
Τοὺς ἀθώους νὰ φονεύουν.

ΔΥΩ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ.

Θεέ! ποῦ δόξα σέ στεφανώνει,
Ποῦ φῶς ὠραῖον περικυκλῶνει,
Κὶ εἰς τὰ οὐράνια διαμένων

Ἔχεις θρόνον ἐξ ἀγγέλων φερμένον:

ΔΥΩ ΑΛΛΑΙ ἐκ τῶν νεωτέρων.

Θεὲ, ποῦ ἀφίνεις μικρὰ παιδία

Νὰ σ' ἀποδίδουν γλυκιὰν εὐλογία.

ΟΛΟΣ Ο ΧΟΡΟΣ.

Θεωρῶν τὴν συμφορὰν μας αὐτὴν τώρα τὴν μεγάλην,

Εἰς τ' ὄνομά σου τὴν νίκην δός,

Ἐμπόδισον τὴν δόξαν σου πάλιν

Νὰ τὴν πάρῃ εἷς ξένος Θεός.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Ἵπερασπίσου μας καὶ ὀπλίσου.

Κατάβα! οἱ Ἑβραῖοι τίποτ' ἄς μὴ πάθουν

Τώρα οἱ κακοὶ ἄς μάθουν

Νὰ φοβῶνται τὴν ὀργὴν σου.

Ἄς ἦναι ὡς χόρτον ποῦ ρίπτει ἡ χεὶρ,

Ἢ ποῦ ταχέως διώκ' ὁ ἀήρ.

Ο ΧΟΡΟΣ.

Θεωρῶν τὴν συμφορὰν μας αὐτὴν τώρα τὴν μεγάλην,

Εἰς τ' ὄνομά σου τὴν νίκην δός,

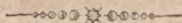
Ἐμπόδισον τὴν δόξαν σου πάλιν

Νὰ τὴν πάρῃ εἷς ξένος Θεός.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τὸ θέατρον παριστάνει τὸν θάλαμον εἰς τὸν ὁποῖον
εἶναι ὁ θρόνος τοῦ Ἀσσοῦήρου.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΜΑΝ, ΥΔΑΣΠΗΣ.

ΑΜΑΝ.

Πῶς μόλις νὰ φωτίζεται ἀρχίζει ἤδ' ἡ φύσις,
Καὶ σὺ 'ς αὐτὸν τὸν θάλαμον τολμᾶς νὰ μ' ὀδηγήσης;
ΥΔΑΣΠΗΣ.

Δὲν ἐμπιστεύεσαι Ἀμάν εἰς τὴν μακρὰν μου πεῖραν;
Ἢ χεῖρ μου μόνη δύναται ν' ἀνοίξῃ κάθε θύραν·
Νὰ μᾶς ἀκούσουν ἤμποροῦν εἰς κάθε μέρος ἄλλο.

ΑΜΑΝ.

Καὶ τ' εἶν' αὐτὸ τὸ μυστικὸν Ὑδάσπη, τὸ μεγάλο;
ΥΔΑΣΠΗΣ.

Ἄπο τὴν καλοσύνην σου πολλάκις ἐτιμήθην
Καὶ μὲ ψυχὴν εὐγνώμονα προθύμως σὲ ὠρκίσθην
Νὰ φανερώνω εἰς ἐσέ, χωρὶς κἀνένα ὄρον,
Ἐκεῖνα ἑποῦ συμβαίνουσι ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων.
Δὲν λησμονῶ τὸν ὄρκον μου. Τρόμος φρικτοῦ ὀνείρου
Τώρα πληρεῖ τὴν ἔντρομον ψυχὴν τοῦ Ἀσσοῦήρου·
Τὴν νύκτα ὅλοι ὑπνωττον εἰς σιωπὴν βαθεῖαν
Ὅταν αὐτὸς ἐκραύγασε κραυγὴν φρικτὴν καὶ ἀγρίαν:

Γνωρίζω, ὅτι τὴν φυλὴν τὴν τῶν Ἀμαλικήτων
 Τὴν ἐθυσίασαν ποτὲ σκληρῶς οἱ πρόγονοί των,
 Πῶς μόλις λείψανον αὐτῶν οὐτιδανὸν ἐσώθη.
 Πλὴν, πῖστυσον με ἔς τὸν βαθμὸν τοῦ ὁ Ἀμάν ὑψώθη
 Μόνον μεγάλα πράγματα, Ἰθάσπη, συλλογεῖται,
 Κι ἀπὸ συμφέρον γενεᾶς καθόλου δὲν κινεῖται,
 Ὁ Μαρδοχαῖος ἔσφαλε.—Κατὰ τῶν Ἰουδαίων
 Τοῦ Ἀσσουήρου πρόλαβα ὅλον τὸ πνεῦμα πλέον,
 Μετεχειρίσθη χρώματα ψευδῆ, συκοφαντίαν,
 Τὸν ἔκαμα δι' ἑαυτὸν νὰ ἔχῃ ἀνησυχίαν,
 Εἶπον πῶς εἶναι δυνατὴ, πλουσία ἢ φυλὴ των,
 Πῶς ὁ Θεὸς των εἶν' ἐχθρὸς τῶν ἄλλων θεοτήτων.
 «Ὡς πότε, τὸν ἠρώτησα, νὰ ζοῦν θὰ τοὺς ἀφίνουν,
 «Τὸ κράτος σου μὲ ἀσεβῆ θρησκείαν νὰ μολύνουν;
 «Ἐν' εἰς τὴν βασιλείαν σου, ἐναντίοι τῶν νόμων,
 «Κεχωρισμένοι φαίνονται ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον
 «Καὶ νὰ διαταράξωσι θέλουν τὴν ἡσυχίαν·
 «Ὅλους μισοῦν, μισοῦνται δὲ εἰς ὅλην τὴν Περσίαν.
 «Ὡ ἀναξ, τὰς ἐπιβουλὰς αὐτῶν δὲν προλαμβάνεις;
 «Τὸν θησαυρόν σου μὲ αὐτῶν τὰ πλούτη δὲν αὐξάνεις;»
 Εἶπον καὶ μὲ ἐπίστευσε χωρὶς ἀντιλογίαν·
 Ὁ Βασιλεὺς μὲ ἔδωκε σφραγίδα κι ἐξουσίαν·
 «Τοῦ ἀνακτος ἀσφάλισε—μὲ εἶπε—τὴν εἰρήνη·
 «Σὺ φόνευσέ τους ἔς αὐτὸς τὰ πλούτη των σ' ἀφίνεις.»
 Κατεδικάσθησαν χωρὶς σκέψιν μεγαλητέραν
 Κι ἐδιωρίσαμεν ὁμοῦ τοῦ φόνου τὴν ἡμέραν.
 Τοῦ Μαρδοχαίου ἢ θανὴ τώρ' ἀναβαλομένη
 Μὲ κάμνει ἢ καρδία μου νὰ ἦναι λυπημένη.

Κι εἰς τὴν χαρὰν μου ταραχὴν τῶρα φρικτὴν προσθέτει.
Διατί θέλω τὸν ἰδεῖ δέκα ἡμέρας ἔτι;

ΥΔΑΣΠΗΣ.

Καὶ μία μόνη λέξις σου δὲν θὰ τὸν θανατώσῃ;
Τὸν Ἀσσοῦηρον ζήτησον νὰ σὲ τὸν παραδώσῃ.

ΑΜΑΝ.

Νὰ ἐπιτύχω ἔρχομαι τὴν συγκατάθεσίν του·
Γνωρίζεις πῶς εἶν' ἄκαμptos εἰς τὴν ἀπόφασίν του·
Ὁ Ἀσσοῦηρος πράγμα τι ὅταν ἀποφασίζει
Ἀλόγως ὄλων τοὺς σκοποὺς ἐκ βάθρων τοὺς κρημνίζει.
Ἄλλ' ὅμως ὑποπτεύομαι θαρρῶ πολὺ ματαίως:
Οὐτιδανὸς ἐμπρὸς αὐτοῦ εἶναι ὁ Μαροδοχαῖος.

ΥΔΑΣΠΗΣ.

Ἄργεῖς ἀκόμη, ὕπαγε, κί αὐτοῦ τοῦ ἀποστάτου
Ἐγώ σ' ἔχω τὴν ἀπιστίαν καὶ τὸν ἀσπαστὸν τῆς ἀποφάσεώς σου.

ΑΜΑΝ.

Φεύγω ἀκούων θόρυβον. Ἐσὺ νὰ μὲ ζητήσῃς. . .

ΥΔΑΣΠΗΣ.

Ἄρκει, ἄρκει.

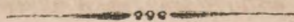
ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, ΥΔΑΣΠΗΣ, ΑΣΑΦ,

ΛΚΟΔΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΣΣΟΥΗΡΟΥ.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Λοιπὸν, χωρὶς αὐτάς του τὰς εἰδήσεις
Οἱ ἄπιστοι μ' ἐφόνευσαν βεβαίως εἰς τὴν κλίνη.
Ἄς φύγουν ὅλοι! ὁ Ἀσάφ μόνος μ' ἐμὲ ἄς μείνῃ.

Κὶ εἷς Ἰουδαῖος ὁ σωτὴρ τοῦ ἄνακτος ἐστάθη,
Αὐτὸς μὲ ἐπροφύλαξεν ἀπ' τῶν Περσῶν τὴν σπάθη
Καὶ μόνος ἐδιέσωσε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου.
Ἄς ἔλθῃ τις!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, ΥΔΑΣΠΗΣ, ΛΕΑΦ.

ΥΔΑΣΠΗΣ.

Ἴδου ἐγώ.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Τίς μέγας τῆς αὐλῆς μου

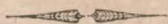
εἶναι ἐδῶ;

ΥΔΑΣΠΗΣ.

Εἶν' ὁ Ἄμαν· πρὶν φέξῃ περιμένει.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Ἴσως αὐτὸς μὲ εἶπει τι· εἶπέ τον νὰ ἐμβαίνη.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, ΑΜΑΝ, ΥΔΑΣΠΗΣ, ΛΕΑΦ.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Ἐλθέ πλησίασυν Ἄμαν, σὺ ποῦ μὲ δίδεις θάρρος,
Ἐποῦ συμμερίζεσαι μ' ἐμὲ τοῦ σκήπτρου μου τὸ βάρος!
ὦ φίλε! τὴν καρδίαν μου τύψις κρυφῆ συγχίζει·
Ὁ ζῆλος εἶναι καθαρὸς αὐτὸς ἔποῦ σέ φλογίζει,
Τὸ ψεῦδος εἰς τοὺς λόγους σου ποτέ σου δὲν εἰσέβη,
Κὶ ἤξεύρω τὸ συμφέρον μου πῶς ὁ Ἄμαν γυρεύει.

Εἰπέ λοιπὸν εἰς ἡγεμῶν πῶς πρέπει νὰ τιμήσῃ,
 Ἐπήκοον ὅπου τιμᾶ, ποῦ εἶχε λησμονήσει;
 Μὲ τί μεγαλοπρέπειαν, μὲ τί τιμὰς, τί δῶρα
 Νὰ ἀνταμείψω χρεωστῶ τὰς ἐκδουλεύσεις τῶρα;
 Μὴ θέτεις ὅρια ποσῶς εἰς τὴν ἀνταμοιβὴν μου,
 Συμβούλευσε τὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὴν δύνάμιν μου.

AMAN κατ' ἰδίαν.

Διὰ ἐσὲ τὸν ἴδιον, Ἄμάν, θέλεις προφέρει·
 Δύναται τίς ν' ἀνταμειφθῆ ἄλλος σ' αὐτὰ τὰ μέρη;
 ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Τί σκέπτεσαι;

AMAN.

Τῶν μοναρχῶν ὦ ἀναξ, τῆς Περσίας,
 Ἀνακαλῶ 'ς τὴν μνήμην μου τὰς μεγαλοπρεπείας.
 Πλὴν μάταια ἀνακαλῶ ὅλους αὐτούς· τί εἶσαι
 Ἐμπρὸς σ' αὐτούς, ὦ Κύριε, διὰ νὰ τοὺς μιμεῖσαι;
 Παράδειγμα αἰώνιον, ἐσὺ θὰ χρησιμεύσῃς·
 Νὰ ἀνταμείψῃς ἢ θελες μεγάλας ἐκδουλεύσεις.
 Μόνον τιμαὶ ἀρέσκουσιν εἰς εὐγενῆ καρδίαν·
 Αὐτὸς λοιπὸν ποῦ θὰ γευθῆ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν,
 Καθὼς ἐσένα μὲ λαμπρὰν πορφύραν ἐνδυμένος
 Κι ὡς Σὲ μὲ τὸ διάδημα προσέτι στολισμένος,
 Εἰς ἓνα ἐκ τῶν ἵππων Σου πῶς ἔπρεπ' ἐθαῦρουσα,
 Σ' ὅλους τοὺς Πέρσας ἔμπροσθεν νὰ φέρητ' εἰς τὰ Σοῦσα,
 Καὶ πῶς διὰ νὰ τιμηθῆ, αὐθέντα ἔτι μᾶλλον,
 Ὁ πλέον δυνατώτερος ἐδῶ ὄλων τῶν ἄλλων.
 Ὁ πρῶτος ὕστερ' ἀπὸ Σὲ, ὦ Βασιλεῦ, ὡς εἶπον,
 Νὰ φέρ' ἀπὸ τὸν χαλινὸν τὸν λαμπρὸν τοῦτον ἵππον
 Κι αὐτὸς ὁ ἴδιος φορῶν λαμπρὰς ἐνδυμασίας

Νὰ κράζη μεγαλόφωνα εἰς ὅλας τὰς πλατείας:
« Σκύψατε κάτω, ὦ θνητοί! Ἴδέτε μὲ τί τρόπον
τὴν ἀρετὴν ὁ Βασιλεὺς τιμᾷ τὴν τῶν ἀνθρώπων! »

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Ἡ φρόνησις ὡς φαίνεται ἐπῆρε τὴν φωνὴν Σου·
Ἡ θέλησίς μου εἶν' Ἀμάν ὡσάν τὴν συμβουλὴν Σου.
Καθὼς μὲ ἐσυμβούλευσες θέλω τὸν ἀνταμείψει,
Κὶ ἀπ' ὅσα εἶπες ἀπαιτῶ τίποτε νὰ μὴ λείψῃ
Ἀπὸ ἐμὲ ἡ ἀρετὴ δὲν λησμονεῖται πλέον·
Εὐρὲ ἔς τὰς θύρας τῆς αὐλῆς, Ἀμάν τὸν Μαρδοχαῖον.
Θέλω αὐτὸν τῶρα ἐσὺ μὲ πόθον νὰ τιμήσῃς·
Τὸν θρίαμβόν του πρόσαξον. Ἐμπρὸς του νὰ βαδίσῃς.
Μὲ τὴν φωνὴν Σου τ' ὄνομα αὐτοῦ ἄς ἀντηχήσῃ
Ἐστὰ Σοῦσα. Καὶ καθεὶς αὐτὸν θέλω νὰ προσκυνήσῃ.
Φύγετε ὅλοι.

AMAN.

ὦ Θεοί!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Ἡ ἀμοιβὴ σπανία

Εἶναι, κἀνεὶς δὲν ἔλαβεν ὡσάν αὐτὴν καμμία.
Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀνταμοιβὴ αὐτὴ ὡς καὶ τὸ μῖσος
Ὅπου κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ τρέφουσιν ὅλοι, ἕως
Κάμουν ὁ ἀναξὶς ἱερός πλέον νὰ θεωρῆται,
Καὶ δεῖξουν πῶς ἀχάριστος νὰ φαίνεται φοβεῖται.
Θὰ διακρίνουν τὸν καλὸν ἐκ τοῦ ἐνόχου πλέον·

Πλὴν θὰ φονεύσω τὸν λαὸν αὐτὸν τὸν ἀπεικταῖον,
Τὰ σφάλματά του.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, ΕΣΘΗΡ, ΕΛΙΣΗ, ΘΑΜΑΡ,

ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ.

*Ἡ Ἐσθήρ ἔρχεται στηριζομένη ἐπὶ τῆς Ἐλισῆς·
Ἰσραηλίτιδες κρατοῦν τὸ ἔρδυνά της.*

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Τίς ἐδῶ τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ,
Καὶ ἀθάδῶς τὸν θάνατον προβαίνει νὰ ζητήσῃ;
Φύλακες Πῶς! Σὺ εἶς, Ἐσθήρ; χωρὶς νὰ Σε
(προσμένω.

ΕΣΘΗΡ.

Στηρίζατέ με φίλοι μου. Θεέ μου! ἀποθαίνω.
(λυποθυμεῖ)

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

ὦ παντοδύναμοι Θεοί! τί τρομερὰ ὠχρότης
Ἄλάσσει τὴν ὠραίαν της χροιάν ἔς τὸ πρόσωπό της.
Πλὴν τί φοβεῖσαι, ὦ Ἐσθήρ; Σὺ ἀδελφὴ μου εἶσαι·
Ὁ νόμος οὗτος δι' ἐσέ δὲν εἶνε φίλη. Ζῆσε.
Τὸ χρυσοῦν σκῆπτρον ποῦ πρὸς Σε τείνω μετὰ δακρύων,
Εἶναι τῆς ἀσφαλείας Σου τὸ βέβαιον σημεῖον.

ΕΣΘΗΡ.

Ποία σωτήριος φωνὴ μὲ δίδει τὴν ζωὴν μου,
Καὶ φέρει εἰς τὸ σῆθος μου τὴν φεύγουσαν ψυχὴν μου;

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Τὴν τοῦ συζύγου Σου φωνὴν, Ἐσθὴρ θά λησμονήσεις;
Ἰδέτον Σὲ παρακαλεῖ γονυκλιτῆς νὰ ζήσης.

ΕΣΘΗΡ.

Ἐθεωροῦσα πάντοτε, ὦ ἄναξ, φοβισμένη
Τὸ μεγαλεῖον ἑποῦ αὐτὸ τὸ μέτωπον ἐμφαίνει.
Πῶς μὲ ἐτρόμαξεν λοιπὸν τὸ μέτωπόν Σου κρῖνε,
Ἄπο ὄργισμένον κατ' ἑμοῦ ἐνόμισα πῶς εἶναι.
Ἄπο τὸν θρόνον Σου αὐτὸν ἑποῦ κεραυνὸς κυκλόνει,
Ἐνόμισα πῶς ἤθελες μὲ καταστήσει σκόνῃ.
Χωρὶς νὰ τρέμη, φεῦ! ποσῶς, τίς τολμηρὰ καρδία
Τοὺς ὀφθαλμούς Σου δύναται νὰ ἴδῃ στιγμὴν μία;
Ὅταν θυμὸν ὁ Θεὸς, οὕτω τὰ βλέμματά του

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

ὦ ἤλιε! δαυλὲ φωτὸς, ὠραίου ἀθανάτου!
Κὶ ἐγὼ αὐτὸς ταράττομαι, τὴν βλέπω νὰ λυπῆται,
Καὶ ἡ καρδία μου εὐθὺς μὲ ταραχὴν πληρεῖται.
Παῦσε τὸν τρόμον σου, Ἐσθὴρ· σὺ εἶσαι ἡ Κυρία,
Ἡ μόν' εἰς τοῦ συζύγου σου τὴν φλέγουσαν καρδία.
Πλὴν τὴν θερμὴν ἀγάπην μου, Ἐσθὴρ μου συμερίσου.
Θέλεις ἡ βασιλεία μου νὰ ἦναι ἰδική Σου;

ΕΣΘΗΡ.

Αἴ! δύναται εἰς βασιλεὺς ἑποῦ ἡ γῆ ὅλη τρέμει
Εἰς τὸν ὁποῖον τὰς τιμὰς ὁ κόσμος διανέμει
Νὰ ρίψῃ εἰς τὴν δούλην του γαλήνης βλέμμα ἤδη,
Καὶ τώρα τὴν καρδίαν του εἰς τὴν Ἐσθὴρ νὰ διῶ;

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Τὸ κράτος καὶ τὸ σκῆπτρον μου Ἐσθὴρ ἀγαπημένη,
Τὸ σέβας ὅπου ἅπαντες μὲ δείχνουν τρομασμένοι,

Ἰχνος ποτὲ γλυκύτητος κανένα δὲν ἀφίνουν,
 Κι αὐτοὺς ὅπου τὰ ἔχουσι πολὺ συχνὰ βαρύνουν,
 Ἄλλὰ ἡ χάρις εἰς ἐσέ τὴν πρώτην ἔχει θέσι·
 Ποτὲ δὲν τὴν βαρύνομαι, πλὴν πάντοτε μ' ἀρέσει·
 Ἡ ἀθωότης φαίνεται εἰς σέ καὶ ἡ εἰρήνη
 Ἡοῦ 'ς τὰς ψυχὰς τῶν γυναικῶν ἡ φύσις διαχύνει·
 Αὐτὴ τὴν λύπην πάντοτε διώκει τῆς ψυχῆς μου
 Κι εὐχαριστεῖ τὰς δυστυχεῖς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.
 Εἰς σέ κοντὰ καθήμενος 'ς τὸν θρόνον μου ἐπάνω
 Ν' ἀνησυχῆσω δὲν τολμῶ, δὲν τρέμω ν' ἀποθάνω.
 Θαρρῶ πῶς ὅταν Σὺ μ' ἐμέ τὸ σκῆπτρον μου βασάζεις
 Καὶ τοὺς Θεοὺς νὰ σέβωνται αὐτὸ τοὺς ἀναγκάζεις.
 Λοιπὸν Ἐσθήρ μου τόλμησε μὲ θάρρος ἀποκρίσου
 Καὶ τί σέ ἔφερον ἐδῶ μὴ κρύπτῃς, διηγῆ σου
 Κάθε ἐπιθυμία Σου θὰ ἔχ' αἰσίαν τύχη
 Ἄν δύναται ἀνθρώπου χεῖρ νὰ σέ τὴν ἐπιτύχη.

ΕΣΘΗΡ.

Εἰς τὴν ψυχὴν μου ἔδωκες ἐκ νέου τὴν εἰρήνην·
 Νὰ ἔλθω ἐν συμφέρον μου ἐδῶ, μὲ παρεκίνει·
 Προσμένω τώρα συμφορὰν ἐκ σοῦ κι εὐδαιμονίαν
 Κι ἀπ' τὴν δικὴν σου, κρέματα τὸ πᾶν, ἐπιθυμίαν.
 Εἷς λόγος Σου τὰς λύπας μου εὐθύς θὰ τελειώσει
 Καὶ εὐτυχίαν εἰς ἐμέ μεγίστην θέλει δώσει.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Πῶς μ' ἔκαμιν περιέργον ὁ λόγος σου αὐτός σου.

ΕΣΘΗΡ.

Ἄν χάριν εὔρον πώποτε, ὦ βασιλεῦ, ἐμπρός σου,
 Ἐάν εὐνόητες ποτὲ ὄλας μου τὰς θελήσεις,
 Τὴν τράπεζάν μου σήμερον, ἐάν τὸ εὐδοκήσης.

Ὁ Κύριος καὶ σύζυγος ἐμοῦ ὡς τὴν τιμήσῃ,
Μαζῆ μας δὲ καὶ ὁ Ἄμάν, ὦ ἄναξ, ὡς καθίσῃ.
Ἐμπρὸς αὐτοῦ τὴν σιωπὴν νὰ λύσω θὰ τολμήσω
Καὶ τὴν καρδίαν μου ἐμπρὸς αὐτοῦ θὰ ἐξηγήσω.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

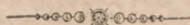
Πολὺ ἀνήσυχον αὐτὸ ποῦ λέγεις μὲ ἀφίνει·

Πλὴν ὅπως ἂν ἐπιθυμῆς, Ἐσθήρ μου, θέλει γίνει.

(Πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸν)

Τὸν δὲ Ἄμάν εἷς ἐξ ὑμῶν ὡς τρέξῃ νὰ ζητήσῃ

Καὶ ὡς τὸν εἶπῃ ἔς τὴν Ἐσθήρ νὰ ἔλθῃ νὰ φροντίσῃ·

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, ΕΣΘΗΡ, ΕΛΙΣΗ,

ΘΑΜΑΡ, ΥΔΑΣΠΗΣ,

ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ.

ΥΔΑΣΠΗΣ.

Ἐκ προσταγῆς σου οἱ σοφοὶ Χαλδαῖοι συναγμένοι,
Εἰς τοῦτο τὸ δωμάτιον εἶναι συναθροισμένοι.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Ἐν ὄνειρον ὦ ἄνασσα, μὲ ἔχει κυριευμένον

Ἄλλόκοτον, καὶ σοῦ αὐτῆς συμφέρον τί ἐμφαῖνον·

Ἐλθέ ν' ἀκούσῃς τῶν σοφῶν Χαλδαίων μας τὰς κρίσεις

Καὶ ἔτι μὲ τὰς γνώσεις σου σὺ νὰ μὲ βοηθήσῃς·

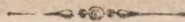
Πολὺ φοβοῦμαι δι' ἡμᾶς, Ἐσθήρ, ἐχθρὸν κανένα·

ΕΣΘΗΡ.

Ἐπάγωμεν. Θάμαρ ἐσὺ ν' ἀκολουθῆς ἐμένα.

Σεῖς μὴ φοβῆσθε φίλαι μου, βλέμμα αὐλῆς βεβήλου,

Μὴ φύγῃς ἐκ τοῦ θρόνου αὐτοῦ τοῦ μόνου σας ἀσύλου.

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

Μέρος μόνον αὐτῆς τῆς σκηνῆς ἀδεται.

ΕΛΙΣΗ, ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ.

ΕΛΙΣΗ.

ὦ ἀδελφαί, τί λέγεται περὶ τῆς στάσεώς μας;
Θέλει τολμήσει ὁ Ἀμὸν νὰ μᾶς ἐξαφανίσῃ;
Τίς μέλλει νὰ νικήσῃ,
Οἱ ἄνθρωποι οἱ βέβηλοι, ὁ ὕψιστος Θεός μας;
Ὅ τῷ ἄνακτος τὸ πρόσωπον εἶδετε ὁ θυμός του
Ἦτον ζωγραφισμένος.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Τί τρόμον μ' ἐπροξένησεν, Θεέ! ὁ ὀφθαλμός του.

ΑΛΛΗ.

Ὅταν ὠμίλει κεραυνὸς ἦτον ἀγριωμένος.

ΕΛΙΣΗ.

Καὶ ἐντοσοῦτω ἡ ὄργη ὅλη αὐτῆ, εἰς μίαν
Στιγμὴν ἐξεφανίσθη.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ ἄδει.

Ἦ λύσσα ἡ ἀγρία

Ἐν ἀκαρεῖ ἐσβύσθη,

Ὅ λέων εἰς ἓν ἡμερον ἀρνίον μετεβλήθη,

Κὶ εἰς τὴν ἀγριωμένην του ἀπὸ ὄργην καρδίαν,

Γλυκύτης ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν Μέγαν ἐνεχύθη.

Ο ΧΟΡΟΣ.

Εἰς τὴν ἀγριωμένην του ἀπὸ ὄργην καρδίαν,

Γλυκύτης ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν Μέγαν ἐνεχύθη.

Ἡ ΑΥΤΗ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

ὦς ἦσυχον ῥυάκιον τὸ ὕδωρ του ἀφίνει

Ἀνθρώπου χεὶρ νὰ ὀδηγῇ,

Καὶ εἰς κοιλάδα ἄκαρπον αὐτὸ νὰ διευθύνῃ,
Νὰ κάμῃ γόνιμον τὴν γῆ,
Οὕτως, ὡ ὕψιστε Θεέ, τῶν βασιλείων τὴν ψυχὴ
Ἡ χεὶρ σου μόνη διοικεῖ.

ΕΛΙΣΗ.

Ἦ! πόσον μὲ φοβίζου
Τὰ νέφη 'ποῦ ἐσκίαζον, φίλαι, τοὺς ὀφθαλμούς του·
Πόσον λατρεύει ὁ τυφλὸς τοὺς ξύλινους Θεούς του!

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Μόνον αὐτοὺς πιστεύει,
Καὶ τ' ἄψυχ' ἄστρα ἅτινα τοὺς οὐρανοὺς φωτίζουν·
Τὸν οἶκον του οἱ βέβηλοι εἰκόνες των στολίζουν.

Ο ΧΟΡΟΣ ἄδει.

Ἦ ἄνθρωποι ἀφίνετε, τὸν Πλάστην, τὸν Θεὸν σας,
Καὶ μόνοι σας λατρεύετε τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σας.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ ἄδει.

Ἦ Κύριε τοῦ Ἰσραὴλ, πότε θὰ διαλύσης
Τὰ σκότη ταῦτα τὰ πυκνά, καὶ θὰ συγκινηθῆς
Ἐκ τὰ δάκρυά μας;

Τὸ σκοτεινὸν μας κάλυμμα πότε θὰ ἀφανίσῃς;

Ἦ Κύριε τοῦ Ἰσραὴλ, ὡς πότε θέλεις νὰ κρυφθῆς

Ἐκ τὰ ὄμματά μας;

ΜΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ.

Πλέον σιγὰ θὲς ψάλλωμεν; ἄπιστος τίς, ὡ φίλη,
Νὰ μᾶς ἀκούσῃ δύναται καὶ νὰ μᾶς καταγγείλῃ;

ΕΛΙΣΗ.

Ἦως! θύγατερ τοῦ Ἀβραάμ, κίνδυνος τῆς ζωῆς σου

Φοβίζει τὴν ψυχὴν σου;

Καὶ ἂν ὁ βέβηλος Ἀμὰν μὲ χεῖρα δολοφόνου

Ἔτι κρατῶν αἰμοσταγῆς ξίφος ἀνθρωποκτόνον
Νὰ ἀρνηθῆς σ' ἐβίαζε τ' ὄνομα τοῦ ὑψίστου;

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Ὁ Ἀσσουήρος πιθανὸν ἐν μέσῳ τῆς ὄργῆς του

Ἐὰν τὰ εἶδωλά του
Δὲν θέλεις προσκυνήσει,

Εὐθὺς σὲ τιμωρήσει
Διὰ σκληροῦ θανάτου·

Τί θέλεις προτιμήσει;

Ἡ ΝΕΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Τὸν Κύριον ἑποῦ ἀγαπῶ ἐγὼ θέλω ἀφίσει!

Κοῦφον κί ἀδύνατον Θεὸν θέλω ὑπηρετήσει

Ὅστις νὰ σώσῃ ἀπορεῖ τὸν ἑαυτὸν του μόνος,

Κορμὸν ἑποῦ κατεκρήμνισε πνοῆς ἀνέμου κλόνος!

Ο ΧΟΡΟΣ ἄδει.

Θεοὶ ἀδύνατοι, κωφοί! ὅσοι σᾶς ἐκετεύουν

Ποτέ δὲν θὰ εἰσακουσθοῦν.

Εἶθε τὰ εἶδωλα αὐτὰ καὶ ὅσοι τὰ λατρεύουν

Διὰ παντὸς ν' ἀφανισθοῦν!

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ. ἄδει.

Τὸ στόμα κί ἡ ψυχὴ μου

Δοξάζουσι τὸν Κύριον ὅς τις ζωὴν μὲ δίδει·

Ἐν αὐτὸν ἐλπίζω πάντοτε, κί ἔτοιμος εἶμαι ἤδη

Νὰ θυσιάσω εἰς αὐτὸν προθύμως τὴν ζωὴν μου,

ἘΛΙΣΗ.

Ποτέ μου δὲν ἐθαύμασα βεβήλων εὐτυχίαν.

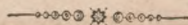
ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Διὰ τὴν δόξαν τῶν κακῶν παράμικράν ζηλίαν

Δὲν τρέφω ἔς τὴν καρδίαν.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Τὸ θέατρον παριστάνει τοὺς κήπους τῆς Ἑσθήρ
καὶ μέρος τῆς αἰθούσης τοῦ συμποσίου.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΜΑΝ, ΣΩΣΑΡΑ.

ΣΩΣΑΡΑ.

Οἱ κῆποι οὔτοι τῆς Ἑσθήρ εἶναι λοιπὸν, κὶ ἐκεῖνη
Ἐαῖθουσα ποῦ τὸ λαμπρὸν συμπόσιον θὰ γίνεαι·
Ἄλλὰ ἐνῶ ἡ θύρα της εἶν' ἔτι κεκλεισμένη,
Τὰς συμβουλὰς μου ἄκουσον, ὅσον καιρὸς σοὶ μένει·
Εἰς ὄνομα τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ ποῦ μᾶς ἐνόηαι,
Κρύψον αὐτὴν σου τὴν ὀργὴν ποῦ τόσον σὲ τυφλόνει,
Τὴν θλίψιν σου τὴν ἄλογον ποῦ νὰ σὲ βλάψῃ μέλλει.
Παράπονα κὶ ἐπίπληξιν εἰς βασιλεὺς δὲν θέλει·
Σὲ εὐηργέτησαν.—λοιπὸν, πρὸς τί αὐτὸς ὁ φθόνος;
Σὺ, χιλιάκις ὦ Ἀμάν, μὲ εἶπες τοῦτο μόνος·
«Ἐκεῖνος ποῦ νὰ λησμονῇ τὰς ὕβρεις δὲν ἤξεύρει
Καὶ μήτε χρώματα ψευδῆ ἀπάτης νὰ ἐφεύρη,
Ἄς φεύγ' ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς ὑπάγων ἔς ἄλλα μέρη·
Πρέπει ὁ φρόνιμος ἀνὴρ πολλὰ νὰ ὑποφέρῃ·
Ἄν ὑποφέρῃς ὕβριτα καὶ δὲν τὴν δώσης πάλιν
Συχνὰ λαμβάνεις καὶ τιμὰς κὶ ὑπόληψιν μεγάλην.»

AMAN.

ὦ βάσανον πικρότατον εἰς τὴν ψυχὴν! ὦ λύπη
 Ἄνιάτος, ἣτις ποτὲ ἀπὸ ἐμέ δὲν λείπει!
 Εἷς Ἰουδαῖος ἀπ' αὐτὴν τὴν ἰδικήν μου χεῖρα
 Ἐνδύθη τὴν περίχρυσον τοῦ ἀνακτος πορφύρα.
 Δὲν φθάνει πῶς μ' ἐνίκησε, δὲν φθάνει πληγὴ μία,
 Τὴν δόξαν του ἐκήρυξα ἐγώ.—ὦ δυστυχία!
 Τὴν σύγχισίν μου ὕβριζεν ὑπούλως ὁ προδότης·
 Κι ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μου μεγάλη ἐρυθρότης
 Ἐκαμην ὥστε ὁ λαὸς εἰρωνικῶς νὰ κρίνη
 Πῶς τέλος καὶ ἢ πτώσις μου ταχέως θέλει γίνει.
 ὦ βασιλεῦ! τόσον καιρὸν μ' ἐπεριγέλας μόνον,
 Καὶ τόσον μ' ἐπλησίασες εἰς τὸν λαμπρὸν σου θρόνον
 Μόνον διὰ νὰ αἰσθανθῶ αὐτὴν τὴν τυραννίαν,
 Περισσότεραν δ' ἔπειτα νὰ λάβω ἀτιμίαν.

ΣΩΣΑΡΑ.

Διατί ἔχεις δι' αὐτὸν τόσον κακὴν ἰδέαν;
 Νομίζει πῶς ἀντέμειψε πρῶξιν τινὰ ὠραίαν,
 Καὶ ἔπρεπεν εἰς θαυμασμὸν μεγάλον νὰ σὲ ρίψη
 Πῶς τόσον ἠργοπόρησεν αὐτὸν νὰ ἀνταμείψῃ.
 Ἄλλ' ἔκαμ' ὅτι μόνος σου τὸν εἶχες συμβουλευθεῖ·
 Τὴν πομπὴν ταύτην ὦ Ἀμάν, τὴν εἶχες σὺ γυρεύσει,
 Καὶ μόνος εἶσαι δεύτερος αὐτοῦ τοῦ βασιλέως·
 Γνωρίζει πόσον ἀπεχθὴς σοὶ εἶν' ὁ Μαρδοχαῖος;

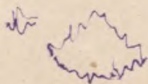
AMAN.

Ἡξέυρει ὅτι δι' ἐμοῦ εἶχ' ὅλα ἀποκτήσει,
 Πῶς τύψεις, φόβον καὶ αἰδῶ εἶχα καταπατήσει,
 Πῶς μὲ καρδίαν σιδηρᾶν, ἐγὼ αὐτὸς ἀκόμη
 Ἐκαμα ὥστε δι' αὐτὸν ἰσιώπησαν οἱ νόμοι,

Πῶς δι' αὐτὸν ὑπέφερα ἀπ' ὅλους νὰ μισοῦμαι,
 Πῶς τὰς κατάρτας δι' αὐτὸν τοῦ ὄχλου δὲν φοβοῦμαι·
 Καὶ μετὰ τόσα δι' αὐτὸν λύπης γεμάτα ἔτη
 Ὡς τοὺς περιγέλους τῶν Περσῶν ὁ βάρβαρος μ' ἐκθέτει.

ΣΩΣΑΡΑ.

Εἴμεθα μόνοι· περιττὴ εἶναι ἡ κολακία·
 Ὁ ζῆλος σου ὁ δι' αὐτὸν καὶ ἡ ἐπιθυμία
 Νὰ θυσιάζης ὅλα σὺ ἔς τὸν ὕψιστόν του θρόνον
 Τίς . . . Δὲν ἀπέβλεπον Ἀμὰν τὸν ἑαυτὸν σου μόνον;
 Κι οἱ Ἰουδαῖοι ὅπου σὺ τώρα καταδικάζεις,
 Ὡς τὸν ἑαυτὸν σου ὦ Ἀμὰν, εἰς σέ τοὺς θυσιάζεις.
 Καὶ ὀλεθρίαν εἶδησιν προδότου δὲν φοβεῖσαι;
 Κι εἰς τὴν αὐλήν σου μισητὸς ἔεις τὸν ὄχλον εἶσαι.
 Ὁ Ἰουδαῖος δὲ αὐτὸς ἑποῦ τόσον σέ φοβίξει,
 Τώρα τιμώμενος, κὶ ἐμὲ μὲ τρόμον μὲ γεμίξει.
 Τὸ ἐν κακὸν ἀκολουθεῖ πάντ' ἄλλη δυστυχία
 Καὶ ἡ φυλὴ του πάντοτε σοὶ ἦτον ὀλεθρία.
 Ἀπὸ τὴν δυστυχίαν σου πρόσεξε, ὠφελήσου·
 Ἴσως σ' ἀφήσει τοῦ λοιποῦ ἡ τύχη ἡ καλὴ σου,
 Ἦτις Ἀμὰν πῶς σ' ἀμελεῖ ἀρχίζει νὰ ἐμφαίνῃ.—
 Ὡ! πρόλαβέ την, φίλε μου, ὅσον καιρὸς σέ μένει,
 Τί θέλει περισσότερον ἀκόμη ἡ ψυχὴ σου;
 Τρέμω τὸ βάθος βλέπουσα τῆς ὑπὸ σέ ἀβύσσου:
 Ὡ ἀφευκτα ἡ πτώσις σου θὰ γίνῃ ὀλεθρία!
 Ἴσως ἡ τύχη σέ φανῇ ἀλλοῦ πλέον αἰτία.
 Φύγε εἰς τὸν Ἑλλήσποντον κὶ εἰς τῶν μερῶν ἐκεῖνων
 Τὰς ὄχθας ἑποῦ κατέφυγον οἱ πρόγονοί σου, μεῖνον,
 Ὅπότεν τοὺς ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν Ἰδουμαίαν
 Οἱ Ἰουδαῖοι νικηταί, μὲ ἔχθραν ἀπευκταίαν.

Η ΑΛΛΗ.

Εἶναι αὐτὸς 'ποῦ τυραννεῖ φυλήν μας τὴν ἀθλίαν,
'Ποῦ θὰ μᾶς ἀφανίσει.

ΕΛΙΣΗ.

Καθεὶς ἂν ἄπαξ τὸν ἰδῆ εὐθύς θὰ τὸν γνωρίσει·
'Σ τὸ πρόσωπόν του φαίνεται σιληρὰ ἀλαζονεία.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

'Ἡ λύσσα κὶ ἡ μανία του εἶν' εἰς τὰ βλέμματά του.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

'Ενόμισα ἐπήγαιεν ἐμπρὸς σκιά θανάτου.

ΜΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ.

Δὲν 'ξεύρω ἂν ἐγνώρισεν ἡ τίγρις τὴν βοράν της,
'Όταν μᾶς ἐθεώρησε μ' ἐφάνη φίλαι ὄμως
'Ἐδειξε τὴν χαράν της
Καὶ τὴν καρδίαν μου εὐθύς κυρίευσεν ὁ τρόμος.

ΕΛΙΣΗ.

Πῶς τὴν ἀλαζονείαν του ὑπέρογκα θ' αὐξήσει
'Ἡ τιμὴ αὐτή. 'Ἰδετε ὦ ἀδελφαί! Τί θέα!
Εἰς τῆς 'Εσθῆρ τὴν τράπεζαν τολμᾷ νὰ συγκαθήσῃ
Μ' αὐτὸν τὸν βασιλέα!

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Εἰπήτε ὑπηρέται σεῖς, αὐτοῦ τοῦ συμποσίου
Τί τώρα ἐτοιμάζετε, τί φαγητά, τί οἶνον
Εἰπήτε δι' ἐκεῖνον;

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Τὸ αἷμα τὸ τοῦ ὄρφανοῦ!

ΜΙΑ ΤΡΙΤΗ.

Τὸ δάκρυ τοῦ ἀθλίου!

Η ΔΕΥΤΕΡΑ.

Εἶναι τὸ πλεόν νόστιμον κί ὠραῖον φαγητόν του,
Κί εὐχάριστον ποτόν του!

ΕΛΙΣΗ.

ᾠ φίλαι διακόψετε τὴν λύπην σας αὐτήν.
Ἄς ψάλλωμεν. Εἴθ' ἄσματα νεανικῆς καρδίας
Τοῦ ἄνακτος νὰ κάμψωσιν τὴν ἄπιστον ψυχὴν,
Ὡς ὁ Δαυὶδ ἠσύχαζε μ' ὠραίας ἀρμονίας
Τοῦ ζηλοτύπου ἄνακτος τὴν θλίψιν τὴν φρικτὴν.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς σκηνῆς ἄδεται.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Εὐτυχῆς εἶν' ὁ λαός
Ὅπου βασιλεὺς καλός
Ἄπαιτεῖ νὰ ἀγαπᾶται,
Ἐνῶ ὁ κόσμος τὸν φοβᾶται.
Εὐτυχῆς εἶν' ὁ λαός,
Καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτός.

ΟΛΟΣ Ο ΧΟΡΟΣ.

ᾠ εὐτυχία!
ᾠ ἡσυχία!
ᾠ αἰωνία μακαριότης,
Ὅτε ἔς τὰς πράξεις τῆς ἐξουσίας
Τὸ ἔθνος πάντοτε διακρίνει
Πῶς ἡ ὠραία Δικαιοσύνη
Εἶν' ἀενάως μὲ τὸν ζυγόν της.

*Αἱ ἀκόλουθοι τέσσαρες τροφαὶ ψάλλονται ἀλληλοδιαδό-
χως ἀπὸ μίαν μόνην φωνὴν καὶ ἀπὸ τὸν Χορὸν
ὅλον ἢ κάθε μία.*

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Μακρὰν συκοφαντία
Ἄπ' ἀνακτα καλόν.
Χαλνᾶς τὴν εὐτυχία
Τῶν ἐπικρατειῶν.

Μ' αἵματηρὰν μανίαν
Διώκεις τὸν καλόν
Τὴν γλῶσσαν σου δολίαν
Φοβεῖται ὁ ἀπίων!

Μακρὰν ἢ ὀλεθρία
Γλυκύτης της αὐτή:
Προφέρει εὐσπλαγχνία
Κι ἔχ' αἷμα ἔς τὴν ψυχή.

Μὲ ἄνθη ἢ ἀπάτη
Πορεύεται ἐμπρός,
Πλὴν τὴν ἐπιφυλάττει
Τὸ μέλαν συνειδός.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Τὰ νέφη ὁ βορέας μ' ἐν φύσημα μακρύνει,
Καὶ τρικυμίαν σπρώκτει μακρὰν κεραυνοβόλον
Οὕτως εἰς βασιλεὺς μ' ἐν νεῦμα δὲν ἀφίνει
Ἐς τὸν θρόνον του πλησίον τὸ ψεῦδος καὶ τὸν δόλον.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Ἄνακτα τροπαιοῦχον θαυμάζω ὅς τις φέρει
Τῆς δόξης του σημεῖα ἔς τῆς γῆς ὅλα τὰ μέρη.
Πλὴν βασιλεὺς καλὸς μισῶν τὴν ἀδικίαν
Μὴ θέλων ὁ πτωχὸς ὑπὸ ζυγὸν πλουσίων

Νὰ ζῆ ζωὴν ἀθλίαν,
Εἶναι τοῦ οὐρανοῦ δῶρημα πλέον θεῖον.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Ἡ χήρα τὰς ἐλπίδας της στηρίζει εἰς ἐκεῖνον·

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Εἶναι πατὴρ τῶν ὀρφανῶν·

ΟΛΑΙ ΟΜΟΥ.

Καὶ τοῦ δικαίου πάσχοντος, πολύτιμον τὸν θρῆνον
Τὸν θεωρεῖ, καὶ δέχεται δεήσεις δυστυχῶν·

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ μόνη.

Ἀπότρεψον τὰ ὦτα σου ἐνόσω ἡμπορεῖς
Ὡ ἀναξ ἀπὸ συμβουλάς σκληρῶν ἀνθρωποκτόνων.

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐγερθῆς.

Εἰς αἴμ' ἀθῶον μέλλεις σὺ νὰ πράξῃς τώρα φόνον

Ἐνῶ τυφλῶς θὰ κοιμηθεῖς.

Ἀπόστρεψον τὰ ὦτα σου ἐνόσω ἡμπορεῖς
Ὡ ἀναξ ἀπὸ συμβουλάς σκληρῶν ἀνθρωποκτόνων.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Νὰ ὑποτάξῃ εἴθε τὴν γῆν τὸ σκῆπτρον σου ἀνδρεῖον·
Εἰς τῶν ἐχθρῶν σου τὴν ὀρμὴν εἴθε νὰ ἀντιτάξῃς
Τὴν φήμην τῆς ἀνδρείας σου ἀντὶ στενῶν ὀρίων
Κι ἂν σὲ προσβάλλουν παρευθῆς σὺ νὰ τοὺς ὑποτάξῃς.

Ἡ τῆς χειρὸς σου δύναμις ἄς τοὺς ἐξαφανίση,

Τὸ φοβερόν σου ὄνομα ἄς τοὺς διασκορπίση.

Ἄς εἶναι οἱ στρατοὶ αὐτῶν ἐμπρὸς εἰς τὸν στρατόν σου

Ὡσὰν σωρὸς παιδίων,

Κι ἄς φύγουν, ἂν ἐλθοῦν ἐντὸς τῶν ἐπικρατειῶν σου
Διὰ μιᾶς μόνης ὁδοῦ, εὐθὺς διὰ χιλίων.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, ΕΣΘΗΡ, ΑΜΑΝ,
ΕΛΙΣΗ, ΦΥΛΑΚΕΣ.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Κρυφίας ἔχει χάριτας Ἐσθήρ κάθε σου φραῖσις,
Κί ἡ μετριοφροσύνη σου εἰς ὅ,τι κί ἂν ἐκφράσῃς
Εἶναι πολυτιμώτερος παρά καθ' ἄλλον πλοῦτον·
Τί κλίματα ἐγέννησαν κειμήλιον τοιοῦτον;
Τά σπλάγχνα τίνος γυναικός σ' εἶχον Ἐσθήρ γεννήσει;
Νά σ' ἀναθρέψῃ τίνος χεῖρ σοφῶς εἶχε φροντίσει;
Ἄλλὰ εἰπέ ὀργήγωρα, τί ἤλθες νά ζητήσῃς;
Ὅ,τι καί ἂν ἐπιθυμῆς εὐθύς θά τ' ἀποκτήσεις
Ἐάν . . . (πρέπει τόν λόγον του εἰς ἀναξ νά φυλάττῃ),
Ζητήσῃς καί τὸ ἥμισυ ἀπ' ὅλα μου τὰ κράτη!

ΕΣΘΗΡ.

Τόσον μεγάλα πράγματα δὲν θέλω νά ἐλπίσω·
Ἄλλ' ἐπειδή, ὦ βασιλεῦ, θέλεις νά σ' ἐξηγήσω
Τί ταραχαί ἐπασχολοῦν τήν δύστηνον ψυχήν μου·
Ἡλπτουσα εἰς τοὺς πόδας του.
Νά σ' ἱκετεύσω ἄφες με καί διὰ τήν ζωήν μου
Καθῶς καί δι' ὀλόκληρον φυλήν τινα ἀθλίαν
Ἡοῦ θά φονεύσουν ὡς ἐμέ χωρὶς ποσῶς αἰτίαν.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Θά θανατώσουν! . . σέ; . . φυλήν . . τί λέγεις; ἐξηγήσου!
ΑΜΑΝ κατ' ἰδίαν.

Τρέμω.

ΕΣΘΗΡ.

Ἄπό τόν Ἰσραήλ κατήγετ' ἡ γυνή σου
Ὡ βασιλεῦ, καί τήν φυλήν αὐτῶν τήν θανατώνεις!

ΑΜΑΝ κατ' ἰδίαν.

Θεοί!

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Μὲ τί θανάσιμον σπαθίον μὲ πληγώνεις
 Πῶς! Ἰουδαίου κόρη σύ! Φεῦ! ἡ ἀγαπητὴ μου
 Καὶ ἡ ἐνάρετος Ἐσθήρ, ἡ φρόνιμος γυνὴ μου,
 Ἐκ τῆς εὐτυχίας μου ἡ πλέον γλυκυτέρα
 Ἐκ τούτων Ἰουδαίους χρεωστεῖ, Θεοί μου! τὴν ἡμέρα!
 Ἐλλοίμονον!

ΕΣΘΗΡ.

Σὺ δύνασαι νὰ μὴν μὲ εἰσακούσης,
 Ἐλλὰ ζητῶ στιγμὰς τινὰς ἀκόμη νὰ μ' ἀκούσης
 Χωρὶς καθόλου ὁ Ἄμάν τώρα νὰ μ' ἐμποδίσῃ·
 Δὲν ἔχει ἄλλο ἢ Ἐσθήρ οὐδὲν νὰ σοὶ ζητήσῃ.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Ὁμίλει.

ΕΣΘΗΡ.

Τὸν ἀδύνατον Θεεῖ! λαόν σου σῶσον.
 Οἱ Ἰουδαῖοι ὅπου σεῖς καταφρονεῖτε τόσον,
 Καὶ ἄδικα τοὺς κρίνετε ἀξίους τιμωρίας
 Ἄλλοτε χώρας κύριοι ὠραίας καὶ πλουσίας
 Ἐνόσῃ τῶν ἀρχαίων των ἐλάτρευον προγόνων
 Τὸν Κύριον, ἐγνώρισαν τὴν εὐτυχιάν μόνον.
 Ὁ Θεὸς οὗτος, Κύριος εἰς γαῖας καὶ θαλάσσας,
 Δὲν εἶν' ὡς τὸν δεικνύουσι κακῶς ἔς τὰ ὄμματά σας.
 Αὐτὸς τὸν κόσμον ἔπλασεν αἰώνιος καλεῖται,
 Καὶ εἰσακούει τὸν πτωχὸν ἑποῦ τὸν ἐπικαλεῖται.
 Μὲ νόμους ἴσους τῶν θνητῶν τὰ πλήθη ὅλα κρίνει,
 Κι αἱ βασιλεῖς νὰ τυρανοῦν τὰ ἔθνη δὲν ἀφίνει.

Εὐκόλως ἐκ τοῦ οὐρανοῦ αὐτὸς κατακρημνίζει
 Ὅλα τὰ κράτη τὰ τῆς γῆς ὅταν τ' ἀποφασίζει.—
 Ἄλλους Θεοὺς ἐλάτρευσαν οἱ Ἰουδαῖοι μόλις
 Κι εὐθὺς διεσκορπίσθησαν ἐπάνω τῆς γῆς ὅλης.
 Προσέτι δὲ, ὡς πρέπουσαν τῷ ὄντι τιμωρίαν
 Δούλους μᾶς ἐκατέστησεν ὑπὸ τὴν Ἀσσυρίαν.
 Ἄλλὰ καὶ τοὺς κυρίους μας θέλων νὰ τιμωρήσῃ
 Τὸν Κῦρον προσδιώρισε πρὶν ἔτι τὸν γεννήσῃ
 Ἡ μήτηρ του, ὠνόμασεν αὐτὸς τὸν ἐκλεκτὸν του
 Καὶ γεννηθέντα ὤπλισεν αὐτὸν μὲ κεραινὸν του,
 Ἐκρήμνισε πλῆθος τειχῶν, πυλῶν χαλκῶν κὶ ὠραίων,
 Παρέδωκεν εἰς χεῖρας του τὰ σῦλα βασιλέων
 Καὶ ἐξεδίκησ' ἐπ' αὐτῶν τὴν ὕβριν τοῦ ναοῦ του·
 Ἡ Βαβυλῶν ἐπλήρωσε τοὺς θρήνους τοῦ λαοῦ του.
 Ὁ Κῦρος τότε χρεωστῶν τὴν νίκην εἰς ἐκείνον
 Λαμπρῶς μᾶς ἠδεργέτησε, τοὺς νόμους μας ἀφίνων
 Νὰ ἔχωμεν, τὰς τελετὰς τῶν τόσων ἑορτῶν μας·
 Ἡρχίσασμεν νὰ κτίζωμεν ἐκ νέου τὸν ναὸν μας.—
 Τοῦ σοφοῦ ἀνακτος αὐτοῦ ὁ ἄφρων κληρονόμος
 Νὰ ἐκτελέσ' ἠψήφισεν τὰ σχέδιά του· ὅμως
 Τὸν ἀπεδίωξ' ὁ Θεὸς μὲ ὄλον του τὸν γόνον
 Καὶ ἀντ' ἐκείνου ἔθεσεν ἐσένα εἰς τὸν θρόνον.
 Τὸ πᾶν ἐπεριμένομεν ἀπ' ἀνακτα γενναῖον·
 Μᾶς ἔλεεῖ, ἐλέγομεν, ὁ Κύριός μας πλέον,
 Καὶ τέλος Κύριον καλὸν ἔχει ὁ Ἰουδαῖος·
 Παντοῦ ἐπαίνους ἤκουον τοῦ νέου βασιλέως,
 Κι οἱ Ἰουδαῖοι μὲ κραυγὰς ἔδειξαν τὴν χαρὰ των·
 Ὡ οὐρανέ! Θὰ βλέπομεν ἀπὸ κακῶν πνευμάτων
 Τῶν βασιλέων τὴν ψυχὴν περιτριγυρισμένην

Καὶ τὴν πηγὴν τῆς τῶν θνητῶν χαρᾶς φαρμακευμένης
Υἱὸς βαρβάρου γεννηθεὶς ἔς τὰ βάθη τῆς Σκυθίας,
Νὰ διαχύσ᾽ ἦλθεν ἐδῶ τὸ πνεῦμα τῆς κακίας:
Ἐνας ἐχθρὸς τῆς δόξης σου, ὅστις θὰ μᾶς φονεύσει . . .

ΑΜΑΝ.

Ἐγὼ ἐχθρὸς τῆς δόξης σου! Δὲν θέλεις τὸ πιστεύσει!
Ἐνῶ ὁ μόνος μου Θεός, ἡ μόνη μου ἰδέα . . .

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Σιώπα.—Πῶς παρήκουσες Ἄμάν τὸν βασιλέα;

ΕΣΘΗΡ.

Ὁ ἄσπονδός μας ὁ ἐχθρὸς προδίδεται ἐμπρός σου·
Ναί· εἶν' αὐτὸς ὁ βάρβαρος καὶ ἄφρων ὑπουργός σου
Ὅς τις αἰσχυρῶς ἠπάτησε μὲ τὴν ὑποκρισίαν,
Ὡ ἀναξ, τὴν ἐνάρετον κὶ ἀθώαν σου καρδίαν.
Καὶ ἄλλος τίς ἠδύνατο εἰμὴ Ἄμάν τις μόνον
Νὰ ἐννοήσῃ προσταγὴν τόσον ἀνθρωποκτόνον;
Εἰς ἐν σημεῖον πανταχοῦ, φρικτὸν καὶ ἀπευκταῖον
Ἡ φύσις ὅλη ἔκθαμβος θὰ πληρωθῆ φονέων·
Θὰ ἴδῃ ὑπὸ τ' ὄνομα γενναίου ἡγεμόνος
Νὰ βεβηλοῖ τὰς χώρας σου εἰς ξένος δολοφόνος,
Καὶ θῦμα τῆς μανίας του τὸ αἷμά μας θὰ τρέχῃ
Κὶ εἰς ταῦτα τὰ ἀνάκτορα τοὺς πόδας σου θὰ βρέχει.
—Καὶ τὴν φυλὴν των πῶς τολμᾷ νὰ τὴν κατηγορήσῃ;
Τί πόλεμον ἐμφύλιον εἶχον ὑποκινήσει;
Τοὺς εἶδον νὰ βαδίζωσιν ἑμοῦ μὲ τοὺς ἐχθρούς σου;
Καὶ δούλους σὺ ἀπέκτησες ποτὲ πλέον πιστούς σου;
Τὸν Κύριον ἐλάτρευον εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν,
Καὶ βλέποντες τὴν τύχην των εἰς χεῖρα ἀπαισίαν

Νὰ δίδης, ἥτις ἔμελλε νὰ τοὺς ἐξουθενώσῃ
 Τὸν Κύριον προσήχοντο, ὦ ἄναξ, νὰ σὲ σώσῃ
 Τῶν μιαρῶν τὰ σχέδια νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ
 Κι ἡ τῶν πτερύγων του σκιά νὰ σὲ ἐξασφαλίσῃ·
 Αὐτὸς σὲ ὑπεστήριξεν ποσῶς μὴν ἀμφιβάλλεις
 Ἰνδοὺς καὶ Πέρσας σ' ἔκαμεν αὐτὸς νὰ ὑποβάλλῃς
 Ἐν τῷ σκῆπτρον σου, καὶ τῶν Σκυθῶν τὰ στίφ' εἶχε
 (σκορπίσει·
 Ἐν τὰ ὄριά σου εἶχ' αὐτὸς θαλάσσας περικλείσει,
 Αὐτὸς προσέτι ἔδειξεν εἰς Ἰουδαῖον δοῦλον
 Τὴν χεῖρα δὴ κατὰ σοῦ φονέων ἐπιβούλων·
 Ὁ Ἰουδαῖος δὲ αὐτὸς εἶναι πατὴρ θετός μου.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Ὁ Μαρδοχαῖος;

ΕΣΘΗΡ.

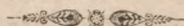
Ἀδελφὸς τοῦ δυστυχοῦς πατρός μου
 Τῆς γενεᾶς μας ἔμεινεν μόνος καὶ τελευταῖος·
 Εἶν' ὡς ἐμὲ ἀπόγονος τοῦ πρώτου βασιλέως,
 Αὐτὸς τῶν Ἀμαληκιτῶν μισῶν ὄλον τὸ γένος
 Ἡοῦ κατηράσθη ὁ Θεὸς ποτὲ παρωργισμένος,
 Δὲν ἠδυνήθ' εἰς τὸν Ἀμάν ποτὲ νὰ κλίνη γόνυ,
 Νὰ τὸν τιμᾷ, ὡς βασιλεῖς τιμῶνται πάντα μόνοι.—
 Τοῦ μίσους του τὸ αἷτιον μυστήριον δὲν μένει·
 Ἰδοὺ ἡ ἔχθρα μ' ἕτερα ὀνόματά κρυμμένα.
 Τὸν Μαρδοχαῖον μάταια τὸν εἶδα στολισμένον·
 Ἐμπρὸς τοῦ οἴκου τοῦ Ἀμάν εἶναι ἐτοιμασμένον,
 Ὡ ἄναξ, τὸ ἀπαίσιον ὄργανον τοῦ θανάτου
 Ἐνὸς ἀθλίου γέροντος ἀθώου κι ἀδυνάτου,
 Ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων σου τὰς πύλας διωγμένον
 Καὶ τὴν λαμπρὰν πορφύραν σου ἀκόμη ἐνδυμένον.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

‘Οποία ὄρα τρομερὰ ἐκπλήττει τὴν ψυχὴν μου!
 Τὸ αἷμα μου φλογίζεται Θεοί! ἀπ’ τὴν ὀργὴν μου.
 Παίγνιον ἤμην . . . : Οἱ Θεοὶ εἴθε νὰ μὲ φωτίσουν·
 Ἄλλ’ ἄς σκεφθῶ στιγμὰς τινάς. Μόνον ἄς μὲ ἀφήσουν.
 ‘Ο Μαρδοχαῖος ἄς ἐλθῆ, κί αὐτὸς ἄς μ’ ὀμιλήσῃ’

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Θὰ ἴδω τὴν ἀλήθειαν ποτὲ νὰ μᾶς φωτίσῃ;

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΕΣΘΗΡ, ΑΜΑΝ, ΕΛΙΣΗ, Ο ΧΟΡΟΣ.

ΑΜΑΝ πρὸς τὴν ΕΣΘΗΡ.

Θάμβος καὶ ἐκπληξίς σκληρὰ μ’ ἔχουν κυριευμένον·
 Τῶν Ἰουδαίων οἱ ἐχθροὶ μὲ ἔχουν προδωμένον·
 Τὸν οὐρανὸν μαρτύρομαι, ἠγνόουν ὦ Κιρία,
 Ὅτι ἡ καταδίκη των σέ ἦτον ὀλεθρία.
 Μεταχειρίσου δι’ αὐτοὺς τὸ ἰδικόν μου κῦρος·
 Δὲν ἔκαμεν ἀπόφασιν εἰσέτ’ ὁ Ἄσσουῆρος.
 Γνωρίζω τῆς καρδίας του καὶ τὰς ἀδυναμίας
 Καὶ τὴν γαλήνην προξενῶ ἐγὼ καὶ τρικυμίας.
 Εἰς τὴν ψυχὴν μου ἱερὰ εἶν’ ἤδη ἡ φυλὴ σου·
 ‘Ομίλει. Θ’ ἀποθάνωσιν ἀμέσως οἱ ἐχθροὶ σου!
 Τὴν ἄγνοιάν του ὁ Ἄμαν οὕτως θὰ διωρθώσει,
 Κί ἄς εἶν’ αὐτοὶ τῆς πίστεως σφραγίς ‘ποῦ θὰ σοὶ δώσει.
 Τί αἷμα θέλεις;

ΕΣΘΗΡ.

Ἦπαγε, προδότ’ ἀπομακρύνσου!
 Δὲν περιμένω τίποτε ἀπὸ τὴν δυνάμιν σου!

Αὐτὸς 'ποῦ ἀτιμώρητον κἀνένα δὲν ἀφίνει
 Κρατεῖ εἰς χεῖρας τὸν ζυγὸν πρὶν ἔτι νὰ σὲ κρίνη,
 Καὶ τὴν δικαίαν κρίσιν του θέλεις τὴν μάθει τώρα·
 Τρέμεε διότι ἔφθασεν κί ἡ ἰδική σου ὥρα!

ΑΜΑΝ.

Ναί· τέκνα εἶσθε σεῖς καλοῦ καὶ σεβαστοῦ Κυρίου:
 Πλὴν συγχωρεῖ τὴν φύλαξιν τοῦ μίσους αἰωνίου;
 Τετέλεσται! Βιάζομαι νὰ κλίνω τὸν ἀχένα,
 Νὰ ἰκετεύσῃ ὁ Ἀμάν θιάζεται ἐσένα.

Πίπτει εἰς τοὺς πόδας της.

Νὰ σ' ἐξορκίσω ἄφες με Ἐσθὴρ ἔς τὸν Μαρδοχαῖον,
 Ἵ τὴν σωτηρίαν τῆς φυλῆς αὐτῆς τῶν Ἰουδαίων,
 Τὸν Ἀσσουήρον πράϋνον τὸν ὀργισμένον τόσον
 Καὶ τὸν Ἀμάν τὸν τρέμοντα ἔς τὰ γόνατά σου σῶσον.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, ΕΣΘΗΡ, ΑΜΑΝ, ΕΛΙΣΗ,

Ο ΧΟΡΟΣ, ΦΥΛΑΚΕΣ.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Τὰς χεῖρας του ἐπέβαλλεν εἰς σέ; Ἵ τὰ ὄμματά του
 Φαίνονται τώρα καθαρά καὶ τ' ἀνομήτατά του!
 Ἢ παραχὴ του ὄλας του τὰς πράξεις μ' ἐνθυμίζει
 Καὶ τ' ἀληθές τῶν λόγων σου Ἐσθὴρ ἐπιστηρίζει.
 Προστάζω νὰ θανατωθῇ ὁ ἔνοχος ταχέως
 Ἐκεῖ ὁποῦ νὰ φονευθῇ ἔμελλ' ὁ Μαρδοχαῖος!
 Ὁ θάνατός του τῶν Θεῶν τὴν χεῖρ' ἄς ἀφοπλίσῃ
 Καὶ τῶν λαῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄς τοὺς εὐχαριστήσῃ.
 (Οἱ φύλακες τὸν ἀπάγωσιν)

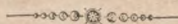
ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, ΕΣΘΗΡ, ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ,

ΕΛΙΣΗ, Ο ΧΟΡΟΣ.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ πρὸς τὸν Μαρδοχαῖον.

Φίλε τοῦ βασιλέως σου καὶ τοῦ Παντοδυνάμου,
Ἰδοὺ ἐκκαθαρίσθησαν τέλος τὰ ὄμματά μου
Καὶ τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακοὺς ὁ Ἄσσουῆρος βλέπει.
Ἐλθέ νὰ λάβῃς τὸν βαθμὸν, ὦ φίλε, ποῦ σοὶ πρέπει.
Σοὶ δίδω ὅλα τ' ἀγαθὰ καὶ τὴν περιουσίαν
Ἐκείνου ποῦ δὲν ἔκαμεν χρῆσιν αὐτῶν ἀξίαν.
Τοὺς Ἰουδαίους τοὺς τιμῶ καὶ θραύω τὸν ζυγὸν των
Καὶ τοῖς χαρίζω τὴν ζωὴν τῶν ἀπηνῶν ἐχθρῶν των.
Καὶ σεῖς κί οἱ Πέρσαι ἀπαιτῶ νὰ θεωροῦντ' ἐξ ἴσου
Καὶ νὰ τιμᾶται ὁ Θεὸς ὁ μέγας τῆς φυλῆς σου.
Ἐγείρετε τὸν οἶκον του, τὰς ἰδικὰς σας πόλεις,
Καὶ οἱ ἀπόγονοι ὑμῶν ἐπάνω τῆς γῆς ὅλης
Τὸν τωρινόν σας θρίαμβον ἅς ἀποθανατίσουν
Καὶ τ' ὄνομά μου πῶποτε ἅς μὴν τὸ λησμονήσουν.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ, ΕΣΘΗΡ, ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ,

ΑΣΑΦ, ΕΛΙΣΗ, Ο ΧΟΡΟΣ.

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Τί εἶν' Ἀσάφ;

ΑΣΑΦ.

Ὁ ἔνοχος ἐκπνέει μ' ἀγωνίαν
Κατασχισθεῖς ἀπ' τὴν φρικτὴν τοῦ συρφετοῦ μανίαν.

Καὶ θέαμα θὰ δώσωσιν ἔς τὸν ὄχλον ὀργισμένον
Τὸ ἄθλιόν του λείψανον τὸ καθηματωμένον,

ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ.

Ἐπὶ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ ὁ θρόνος σου ἄς μένη!

Ἄλλὰ ὁ κίνδυνος ἡμῶν βοήθειαν προσμένει,

ΑΣΣΟΥΗΡΟΣ.

Νὰ σώσω διὰ προσταγῶν, βοήθησέ με ἄλλων,

Ἔω φίλε, ἀπὸ κίνδυνον τὸν Ἰσραὴλ μεγάλον.

ΕΣΘΗΡ.

Ἔω Κύριε τοῦ Ἰσραὴλ! ὁ νοῦς σου διὰ ποίω

Ἐδῶν, τὸ ῥεῦμα ὀδηγεῖ σκοπῶν σου αἰωνίων!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Ο ΧΟΡΟΣ.

Ο ΧΟΡΟΣ ΟΛΟΣ.

Ἴδού θριαμβεύει, νικᾷ ὁ Θεός:

Ἡ δύναμις του ἄς δοξασθῇ!

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Τί ἐσκόπευεν, εἶδεν, ὁ Ἀμάν ὁ κακός

Τὸ αἷμα μας μέλλον σκληρῶς νὰ χυθῇ

Καὶ ἄνω ἐκ τῶν οὐρανῶν

Ἐκούσθη ἡ φωνή του·

Ἐφάνισε τὸν μιαρὸν,

Ἐφόνευσε τὸν βέβηλον τὸ ἴδιον σπαθί του·

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Εἶδα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν νὰ προσκυνῆται ὁ κακός

Ἐς κέδρος ὑψηλός,

Τ' ἀγέρωχόν του μέτωπον ἐκόντευε νὰ κρύψῃ

Εἰς τῶν νεφῶν τὰ ὕψη.
Ἐφαίνετο ὁ κεραυνὸς
Πῶς τὸν ἀκούη ταπεινῶς·
Τοὺς ἠττηθέντας ἔμελλε νὰ τοὺς κατασυντρίψῃ
Πλὴν μόλις ἔφυγα κὶ εὐθύς
Κατεκριμνήσθη κατὰ γῆς.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Δύναταί τις ν' ἀπατήσῃ
Τοὺς μεγάλους βασιλεῖς;
Πῶς καρδία εὐγενῆς
Δύναται νὰ ἐννοήσῃ
Πῶς ὑπάρχει ἡ κακία εἰς τόσον φρικτὸν βαθμόν;

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Πῶς παρῆλθεν ὁ χειμῶν;

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Καὶ τὸ μέλαν νέφος τίνος εἶχ' ἀποδειώξει χεῖρ;
ΟΛΟΣ Ο ΧΟΡΟΣ,
Τὴν ζωὴν μας χρεωστοῦμεν εἰς τὴν ἔνδοξον Ἐσθήρ.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Ἄπ' τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ γεμάτη ἡ ψυχὴ τῆς
Ἐξέθεσεν εἰς θάνατον τὴν εὐτυχῆ ζωὴ τῆς.

ΔΥΩ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΔΕΣ.

Ἡ ἄνασσά μας τῶν Περσῶν τὰς κόρας ὑπερβαίνει·
Ἡ φύσις καὶ ὁ οὐρανὸς τὴν ἔχουν στολισμένη.

Η ΜΙΑ ΕΞ ΑΥΤΩΝ.

Ὅλους ἐλκύουν παρευθὺς αἱ χάριες τῆς μορφῆς τῆς·
Ποτὲ τοιαύτη καλλονὴ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον;

Η ΑΛΛΗ.

Ἄλλ' ἔτι μεγαλῆτεροι εἶναι αἱ τῆς ψυχῆς τῆς.
Ποτὲ τοιαύτη ἀρετὴ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον;

ΑΜΦΟΤΕΡΑΙ ὁμοῦ.

Ἡ ἀνασσά μας τῶν Περσῶν τὰς κόρας ὑπερβαίνει.

Ἡ φύσις καὶ ὁ οὐρανὸς τὴν ἔχουν στολισμένη.

ΑΛΛΗ μόνη.

Πλέον ὀργισμένος δὲν εἶν' ὁ Θεός σου:

Χαίρου, ὦ Σιών, καὶ ἐπανορθώσου.

Τῆς αἰχμαλωσίας ἄφες τὰ σημεῖα.

Πάλιν θέλεις ἔχει δόξαν κὶ εὐτυχία.

Τῆς Σιών οἱ δρόμοι ἀνοικτ' εἶναι πάλιν.

Θραῦστε τὰ δεσμά σας,

Αἰχμάλωτοι λαοί!

Φυγάδων μας σωροί,

Πάλιν διαβῆτε ὄρη καὶ θαλάσσας.

Νὰ ἰδῆτ' ἔλθετε ἔγερσιν μεγάλην.

ΟΛΟΣ Ο ΧΟΡΟΣ.

Θραῦστε τὰ δεσμά σας,

Αἰχμάλωτοι λαοί!

Φυγάδων μας σωροί

Πάλιν διαβῆτε ὄρη καὶ θαλάσσας.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Θά ἴδω τὴν πατρίδα μου! ὦ τί ἐλπίς γλυκεῖα!

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Κὶ ἐγὼ εἰς τῶν προγόνων μου θά κλαύσω τὰ μνημεῖα.

ΟΛΟΣ Ο ΧΟΡΟΣ.

Θραῦστε τὰ δεσμά σας!

Πάλιν διαβῆτε ὄρη καὶ θαλάσσας.

ΜΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΣ.

Τὰς πύλας ἀνυψώσετε ἐκ νέου τῶν ναῶν του·

Μὲ καθαρὸν στολίσαιτε χρυσίον τὸν ἑωμόν του,

Καὶ μάρμαρον ὠραῖον
Προθύμως ἐξωρύξατε ἐξ ὅλων ὅλων τῶν ὀρέων.
Ὡ Λίβανι! τὰς κέδρους σου γυμνώσου δι' ἐκεῖνον·
Σεῖς ἱερεῖς, τονίσατε τὸν ἅγιόν σας ὕμνον.

ΑΛΛΗ.

Θεε! πάλιν ἐπέανελθε μ' ἡμᾶς νὰ κατοικήσης!
Χαίρου, φαιδρύνου σὺ ὦ γῆ,
Καὶ δι' ἐκεῖνον ἄσματα τερπνὰ νὰ ἀντηχήσης.
Σεῖς, ἀνοιχθῆτε οὐρανοί!

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.

Ὡ! πόσον εἶναι ὁ ζυγὸς ὁ τοῦ Θεοῦ ὠραῖος!
Εὐτυχὴς εἶναι ὁ μαθὼν νὰ τὸν λατρεύῃ νέος.
Ὡ! ὅλοι ἄς λατρεύσωμεν τὸν κύριόν μας ἤδη
Μὲ ἄκραν προθυμίαν·
Αἰ ἠδοναὶ αἰ ψυχικαὶ ὅπου αὐτὸς μᾶς δίδει
Ποσῶς δὲν παραβάλλονται μὲ ἄλλην οὐδεμίαν.
Ὡ! πόσον εἶναι ὁ ζυγὸς ὁ τοῦ Θεοῦ ὠραῖος!
Εὐτυχὴς εἶναι ὁ μαθὼν νὰ τὸν λατρεύῃ νέος.

Ο ΧΟΡΟΣ ΟΛΟΣ.

Αἰωνίως τ' ὄνομά του
Εἰς τὴν γῆν ἄς ὑμνηθῆ!
Τὰ δημιουργήματά του
Ἄς ὑμνοῦνται αἰωνίως! ὁ Θεὸς ἄς δοξασθῆ!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΣΘΗΡ.

ΔΙΑΦΟΡΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

Παντοῦ εἶμ' ἐρημωμένος,

Παντοῦ μόνος, παντοῦ ξένος.

ὦ! ποσάκις, φεῦ! μονήρης,

Στερημένος εὐτυχίας,

Μ' ὀφθαλμούς δακρῶν πλήρεις,

Ἐβλεπα καπνὸν γωνίας

Χωρικῆς τινος οἰκίας,

Πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας

Ζήλευα τὴν εἰμαρμένη

Αὐτοῦ, ὅπου τὸ ἔσπερας

Νὰ τὸν θάλψη περιμένει

Ἢ τῶν τέκνων του ἀγκάλη,

Κὶ εὐχαρίστως τὸν θερμαίνει

Φλόξ κοκκίνη καὶ μεγάλη.

Ἐγὼ ὅμως παντοῦ ξένος,

Παντοῦ εἶμ' ἐξωρισμένος.

Ὡς αὐτὰ τὰ μαῦρα νέφη

Ὅπου σπρώκτ' εἰς τοὺς αἰθέρας

Ὁ ὀρμητικὸς ἀέρας,

Ποῦ ἀκτὶς ἡλίου στέφει,

Οὕτω τώρα ἡ σκληρά μου

Μὲ διώκει εἰμαρμένη,

Σπεύδουσα τὰ βήματά μου

Μὲ διώκει; . . ποῦ πηγαίνει;

Παντοῦ, πάντα εἶναι ξένος

Ὁ πτωχὸς ἐξωρισμένος.

Εὐμορφα τὰ δένδρα εἶναι,
 Τερπνά εἶναι τὰ πουλιά,
 Τῶν ἀνθῶν ἡ εὐωδία
 Καὶ αἱ πρασιαὶ ἐκεῖναι.
 Πλὴν τὰ ἔθλεπα ἀλλέως
 Τῆς πατρίδος μου τὰ ἄνθη·
 Φεῦ! μαζῆ τῶν ἐμαράνθη
 Κι ὁ καιρὸς μου ὁ ὠραῖος.
 Βλέπω μ' ἀδιαφορίαν
 Τὴν ποτὲ λαμπρὰν μορφὴ των,
 Δὲν μ' ἐγγίξει τὴν καρδίαν
 Ἡ ὠραία καλλονὴ των·
 Παντοῦ πάντα εἶναι ξένος
 Ὁ πτωχὸς ἐξωρισμένος.

Ἐν ρυάκιον ὠραῖον
 Εἰς τὴν πεδιάδα τρέχει,
 Κι ἐν τῷ μέσῳ χλόης βέρον
 Τῶν ἀγρῶν τὰς γαῖας θρέχει.
 Μελαγχολικῶς κι ἠσύχως
 Κάτω τρέχον, μουρμουρίζει:
 Ὁ τερπνὸς του ὅμως ἦχος
 Τίποτε δὲν μ' ἐνθυμίζει.
 Ἄπ' αὐτὸν πλέον ὠραῖος
 Ἦτον ὁ τοῦ ρυακίου
 Ὅπου ἐλουόμεν νέος
 Εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου.

Μὲ ἀρέσκει τῶν ἀσμάτων

Ἡ ὠραία ἀρμονία:

Πλὴν αὐτὰ τὰ ἄσματον τῶν

Εἶν' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα

Μ' ἕτερον τὴν φαντασίαν

Ἐστὴν μικρὰν μου ἡλικίαν;

Φρικτοτέρα δυστυχία

Εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃς

Τὴν ζωὴν μου οὐδεμία

Στιγμὴ τώρα δὲν ἠδύνη;

Παντοῦ μόνος, παντοῦ ξένος,

Παντοῦ εἴμ' ἐξωρισμένος.

Ὅτε μ' ἔβλεπον θλιμμένον

Νὰ θρηνῶ τὸν ἑαυτὸν μου,

Κί ἐθεώρουν δακρυσμένον,

Ἐρυθρὸν τὸν ὀφθαλμὸν μου,

Μὲ ἠρώτουν ποία ἦτον

Ἡ αἰτία τόσων θρήνων,

Καὶ ἐλάμβανον εἰς οἶκτον

Τὸν ἐξώριστον ἐκεῖνον.

Μὲ ἠρώτουν τόση λύπη

Τί σημαίν' εἰς τὴν ψυχὴν μου;

Καὶ ἀφοῦ τὸ εἶχα εἶπε

Δὲν συνέκλαιαν μαζὶ μου.

Παντοῦ μόνος, παντοῦ ξένος

Παντοῦ εἴμ' ἐξωρισμένος.

Βλέπω γέροντας με κόμη
 Ἄπ' τὰ ἔτη λευκαμένη,
 Ὅμως ἡ ζωὴ ἀκόμη
 Τοὺς ἠδύνει, τοὺς εὐφραίνει.
 εἶναι περικυκλωμένοι
 Ἄπὸ πλήθος ἀπογόνων,
 Ὡς ἐλαία φορτωμένη
 Μὲ σωρὸν ὠραίων κλόνων.
 Οὕτως εὐτυχεῖς τοὺς εἶδα
 Καὶ ἐχάρη ἡ ψυχὴ μου:
 Ἦλπισα ὅτι πατρίδα
 Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου
 Ἡ ψυχὴ των θα μὲ δώσῃ.
 Πλὴν τὴν χεῖρα του οὐδεὶς των
 Κατεδέχθη νὰ μ' ἀπλώσῃ:
 Δὲν μ' ὠνόμασε κἀνεὶς των
 Φίλον του ἢ ἀδελφόν του,
 Φοβηθεὶς μὴ μὲ συγχίση
 Μετὰ τῶν ἀγαπητῶν του,
 Φοβηθεὶς μὴ μ' ἀγαπήσῃ.
 Παντοῦ μόνος, παντοῦ ξένος,
 Παντοῦ εἴμ' ἐξωρισμένος.

Βλέπ' ὁ δυστυχὴς τὰς νέας
 Τὰς λευκάς ὡς φύλλα κρίνων,
 Τὰς χαρίεις καὶ ὠραίας,
 Μειδιώσας πρὸς ἐκεῖνον
 Ποῦ ὁ ἔρωσ των ἐκλέγει
 Διὰ μόνον σύντροφόν των

Φίλον των καὶ ἀδελφόν των.

Πλὴν καμμία των δὲν λέγει

Ἐνα λόγον κί εἰς ἐμένα,

Καὶ τὴν χεῖρα δὲν μ' ἐκτείνει,

Καὶ μειδίαμα κανένα

Πρὸς ἐμὲ δὲν ἀποτείνει.

Παντοῦ μόνος, παντοῦ ξένος

Παντοῦ εἶμ' ἐξωρισμένος.

Βλέπω βλέπω νεανίας

Σφίγγοντας τὰς δεξιὰς των,

Ὡς νὰ θέλουν ἐντὸς μίας

Νὰ χωνεύσουν τὰς ψυχὰς των.

Πλὴν τὴν χεῖρα ἐξορίστου

Κανεὶς τούτων δὲν ἐγγίζει

Διὰ φίλον τῆς ψυχῆς του

Ἄξιον δὲν τὸν νομίζει.

Παντοῦ μόνος, παντοῦ ξένος

Εἶναι εἷς ἐξωρισμένος.

Ἄλλὰ φεῦ! τί περιμένω;

Τί τολμῶ νὰ ἀπαιτήσω;

Πάντα δυστυχῆς θὰ ζήσω,

Τὴν σκληρὰν θὰ ὑπομένω

Τύχην μου, κί ὁ ὀφθαλμὸς μου

Δάκρυα πικρὰ θὰ χύνει,

Ὅλον τὸν καιρὸν ποῦ μένει

Ἐπὶ τοῦ ἀθλίου κόσμου,

Ἡ σκιά τοῦ ἐξωρίστου.

Φίλους, σύζυγον, παιδία,
 Ἄδελφούς του καὶ γονεῖς του,
 Τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχία,
 Ἄς μὴν ἔχη τίς ἐλπίδα,
 Ναί,—ποτὲ ἄς μὴν ἐλπίση,
 Νὰ ἰδῆ, νὰ ἀποκτήσῃ
 Εἰμὴ μόνον ἔς τὴν πατρίδα.
 Μακρὰν ταύτης, πάντα ξένος
 Εἶναι εἷς ἐξωρισμένος.»

ἜΩ ἐξόριστε, γογγίζεις
 Καὶ οὐδύρεσαι εἰς μάτην·
 Τὴν γῆν ὅλην σὺ γεμάτην
 Ἄπὸ εὐτυχεῖς νομίζεις,
 Ὅλοι ὅμως ὡς ἐσένα,
 Ὅλοι εἶν' ἐξωρισμένοι
 Εἰς αὐτὴν τὴν οἰκουμένην:
 Ὅλοι βλέπουν ἓνα ἓνα
 Νὰ τοὺς φεύγουν τὰ καλά των,
 Χάνουσιν γονεῖς, παιδία,
 Ἀποθνήσκει ἡ χαρὰ των
 Καὶ τοὺς φεύγ' ἡ εὐτυχία.

Ἢ πατρίς μας εἰς τὴν σφαίρα
 Ὅπου εἴμεθα δὲν κεῖται·
 Σεῖς ματαίως τὴν ζητεῖτε
 ἜΩ θνητοί! Εἰς τὸν αἰθέρα,
 Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μας,

Εἰς τὸν Θεῖον θόλον εἶναι,
Καὶ ἀληθινὴ πατρίς μας
Εἶν' αἱ χώραι μας ἐκεῖναι,
Ποῦ τὸ βλέμμα μας δὲν φθάνει·
Καὶ ὁ τόπος δυστυχίας,
Ποῦ τὸ πλῆθος ἐκλαμβάνει
'Αντ' ἀληθινῆς πατρίδος,
Σκηνὴ εἶναι νυκτὸς μίας,
Καταγώγιον ἐλπίδος,
'Ηδονῶν καὶ ἀμαρτίας!

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΝΕΑΣ ΚΟΡΗΣ.

Μίαν θερινήν ἡμέραν, ἡ ψυχὴ μου λυπημένη
Με ὠδήγησ' εἰς ἐκεῖνο τὸ ἱερωμένον μέρος,
"Οπου κεῖνται ἀμερίμνως οἱ ψυχροὶ ἀποθαμένοι·
Με τὴν φλογεράν του θέρμην με προσέβαλλε τὸ θέρος·
Καὶ ζητῶν νὰ ἀποφύγω τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου
Ἐδραμα ὑπὸ τὰ φύλλα μιᾶς πενθηραῆς ἱτέας
Σκιαζούσης τὸ μνημεῖον ἑνὸς νέου κορασίου.—
Ἐτι μᾶλλον ἐξ αὐτῆς τῆς θλιβερωτάτης θέας
Κατεθλίβη ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου
Δάκρυ ἤλκυσε πικρὸν μὲν στιγμὴ εὐαισθησίας·
Πλὴν, τοὺς συμπαθητικούς καθησύχασα παλμούς μου,
Κὶ ἔρριψα τὰ ὄμματά μου ἔτι πλήρη ὑγρασίας
Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐπάνω εἰς τὸ μνημα,
"Οπου ἔκειτο τ' ἀθῶον τοῦ θανάτου τοῦτο θῦμα·—
Φεῦ! Δεκατεσσάρων χρόνων ἡλικίαν εἶχ' ἐκεῖνη
Ἦτις, ἄψυχος καὶ κρύα, εἶχε τῶρα διὰ κλίνη
Ἐν ἀπλούστατον μνημεῖον ἀπὸ μάρμαρον λευκόν.
Ὡς ἐν ῥόδον ποῦ ἀνθεῖ ἐν πρώτῃ ἑαρινόν,
Κὶ ἅμα ἔλθη τὸ ἑσπέρας,
Τῆς θαλάσσης ὁ ἀέρας
Με τὴν νεκρικὴν πνοὴν του ἀλυπήτως τὸ μαραίνει,
Ὅτως τῶρα ἀποθαίνει

Καὶ αὐτὴ, ἀθῶον θῦμα

Τοῦ θανάτου

Τοῦ ἀκάμπτου,

Ἥ ὡς ἤσυχόν τι κῦμα

Ἡοῦ ἐξαίφνης ὁ βορέας σπρώκτει πρὸς τὴν παραλίαν
Καὶ συντρίβ' ἐπὶ τῶν βράχων, κάμνων ταραχὴν ἀγρίαν.

Φεῦ! Εἰσέτι τόσον νέα

Καὶ ἀπέθανεν αὐτὴ.

Μόλις ἤρχισε νὰ βλέπη τὴν ζωὴν πῶς εἶν' ὠραία,

Καὶ εὐθὺς τὴν παραιτεῖ!

Πλὴν πανάγαθε Θεέ! διατί νὰ τὴν θρηνῶ;

Ἐνῶ τώρα μὲ καρδίαν πλήρη θλίψεως, ἐγὼ

Τὴν λυποῦμαι καὶ τὴν κλαίω, ἴσως καὶ ἡ νέ' αὐτὴ

Μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀγγέλους Σὲ Θεέ ὑπηρετεῖ·

Ἴσως ἂν πολὺ ἀκόμη ἔμενεν ἐπὶ τῆς γῆς,

Καὶ αὐτὴ ὡς τόσους ἄλλους θεὸς νὰ ἦτον δυστυχής·

Ἴσως, ἴσως... τίς ἠξέυρει!—Πλὴν αὐτοὶ οἱ σοχασμοὶ

Δύσκολα παρηγοροῦσιν μίαν πάσχουσαν ψυχὴν.

Μήπως ταῦτα συλλογεῖται μία μήτηρ ποῦ θρηνεῖ,

Ὅτε καταλυπημένη, μὲ καθύγρους ὀφθαλμοὺς

Βλέπει μίαν θυγατέρα, νὰ τὴν φέρωσι ψυχρὴν

Χωρὶς αἴσθησιν, ἔς τὸ μέρος ὅπου φέρουν τοὺς νεκρούς;

Φεῦ! Εἰσέτι τόσον νέα

Καὶ ἀπέθανεν αὐτὴ.

Μόλις ἤρχισε νὰ βλέπη τὴν ζωὴν πῶς εἶν' ὠραία,

Καὶ εὐθὺς τὴν παραιτεῖ!

Η ΛΗΔΩΝ.

Η νύκτα εἶναι ἤρεμος—τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος
Πεποικιλμένος μέ λαμπροὺς ἀστέρας εἶναι ὅλος
Καὶ καθαρὸς εἶν' ὡς ἀγνή κι ἀπλοϊκὴ παρθένος.
Ἐ Ζέφυρος ὁ πτερωτὸς διαπερᾶ ἀσμένως
Τὴν ἀτμοσφαῖραν ἤσυχον καὶ πλήρη ἀρωμάτων·
Τοῦ οὐρανοῦ τοῦ φαινοῦ τὰ φῶτα διακρίνει
Τίς, μέσα εἰς τὴν θάλασσαν: μετὰ λαμπρῶν χρωμάτων
Τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς χρυσόει ἢ σελήνη.—
Εἰς τὰς κοιλάδας τὰς τερπνάς, εἰς τὰ πυκνὰ τὰ δάση
Τὴν σιωπὴν διέκοπτον μόνον οἱ τερπνοὶ θρῆνοι
Τῆς Φιλομήλης: πρὸ πολλοῦ αὐτὴ δὲν εἶχ' ἐκφράσει
Μὲ τ' ἄσμα τῆς τ' ἀρμονικὸν τὴν μαύρην τῆς ὀδύνης.--
Ἀκολουθῶν τὰ ἄσματα πενθίμου ἀηδόνος
Εἰς ἓνα κῆπον ἀνθηρὸν περιπλανῶμαι μόνος.
Εἶς ῥύαξ ἠσυχώτατος εἰς δύο τὸν χωρίζει:
Τὰς ὄχθας του τὰς χαμηλὰς ἢ χλόη πρασινίζει·
Ἐν μέσῳ τῶν εὐωδιῶν αὐτοῦ τῶν εὐφροσύνων,
Ἐν μέσῳ τῶν ῥοδοδαφνῶν, τῶν ῥόδων ἢ τῶν κρίνων
Τὴν ὑψηλὴν του κεφαλὴν ὁ πλάτανος ὑψώνει
Ἐπὰν' ἀπὸ τὴν τῶν λευκῶν καὶ τὴν τῆς κυπαρίσσου·
Ἐ αὐτὰ τὰ δένδρ' ἀνάμεσασιν τραγῶδει τῶρα μόνη
Ἐ σὺ φιλτάτη ἀηδῶν. Τοὺς ἤχους τῆς φωνῆς σου

Ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου
Μὲ πόθον ἀκροάζεται θλιμμένη ἡ ψυχὴ μου.

Κρυμμένον καὶ ἀόρατον ἀνάμεσα τῶν κλώνων
Ὡ σὺ οὐράνιον πτηνόν,
Προδίδεσαι ἀπ' τὴν ὥδην τὴν θλιβεράν σου μόνον
Ἄπ' τὸν ὠραῖον σου ψαλμόν.

Ὡ τερπνοτάτη ἀηδῶν, ἡ θαμβωμένη φύσις
Ἐνῶ σὺ ψάλλεις σιωπᾶ,
Καὶ τῶν ἀνέμων ἡ πνοή, κὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπίσης
Καὶ ὅλα τ' ἄλλα τὰ πτηνά.

Αἰσθάνονται τὴν ἄπειρον αὐτὰ ὑπεροχὴν σου:
Μετὰ βαθείας σιωπῆς,
Ἀκούουν καὶ θαυμάζουσιν τὴν λιγυρὰν φωνὴν σου
Ἐνόσω μόνη κελαδεῖς.

Μὴ σιωπᾶς! μὴ σιωπᾶς, ὦ ἀηδῶν, ἡδεῖα!
Ἄρχισον πάλιν τὴν ὥδην·
Ν' ἀρχίσῃς πάλιν προσδοκῶ μὲ πάλλουσαν καρδίᾳ
Μὲ ἀνυπόμονον ψυχὴν.

Ἴδού, ἡ μελωδία της τὰ ὠτά μου προσβάλλει
Κὶ ἡ θελκτικὴ της ἡ φωνή
Τὸν δυστυχῆ της ἔρωτα, τὰς συμφορὰς της ψάλλει,
Τὴν μαύρην της πικρὰν ζωή.

Λαμπρά εἶν' ὅλα εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν τὴν ἠδεῖα!
Στρέψε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτάς τὰς χλοεράς κοιλάδας.
Ἴδὲ τοὺς νέους χωρικούς πῶς χαίρονται, πηδοῦσι,
Καὶ τὰ μικρά των ποιμνία ἔς τοὺς σαύλους ὀδηγοῦσι:
Κί εἰς τοὺς ἡσύχους ποταμούς, ἰδὲ, μὲ τὰς Δρυάδας
Αἰ Νηρηίδες λούουσιν τὰ εὐμορφά των μέλη.
Παντοῦ πετοῦν οἱ Ἐρωτες μὲ τ' ἀσπλαγχνά των βέλη.
— Ἐτὴν θάλασσαν, ὁ Ποσειδῶν τὰ κύματά της σχίζει
Καὶ κολυμβῶν ὡσάν δελφίν τὴν κάμνει νὰ ἀφρίζη·
Κί ἡ Ἀμφιτρίτη ἔρχεται κατόπιν εἰς κογχύλη·
— Ἡ ὥρα ἡ ἑαρινὴ αὐτὴ, καλὴ μου φίλη,
Αὐτὰ τὰ κελαδήματα τὰ μέσ' ἀπὸ τὰ δάση,
Ἡ εὐωδία τῶν ἀνθῶν, ἡ δρόσος τῆς ἐσπέρας. . . .
Ἦ! ἡ ψυχὴ μας πάντοτε εὐρίσκει νὰ θαυμάσῃ!
Ποτέ μου δὲν ἀπῆλαυσα στιγμὰς εὐτυχεστέρας.

Ο ΘΛΗΣΚΩΝ ΝΕΟΣ.

Ψ **Ν**έα κόρη, φίλη μου, κοντεύω νὰ σ' ἀφήσω
 "Ω! πόσον ἀπελπίζομαι φρικτὰ ὁποῦ σέ χάνω
 'Επιθυμοῦσα δυστυχῆς καὶ ἄγνωστος νὰ ζήσω
 Τὰ ἔτη ποῦ θὰ μ' ἔμεναν μ' ἐσέ. Πλὴν . . . θ' ἀποθάνω!

Θὲ ν' ἀποθάνω! Τί φρικτὴ ἡ λέξις αὕτη εἶναι!
 Τί εἶν' αὐτὸς ὁ θάνατος ὁ τόσο φρικαλέος,
 "Οστις ἀρπάζει κάποτε, ἄλλοτε λέγει: μείνε;
 Τί εἶν' αὐτὸς, καὶ διατί εἶν' οὕτως ἀπευκταῖος;

Καὶ διατί εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὅταν δυστυχῶμεν
 Οἱ ἄφρονες νὰ εἴμεθα τόσο προσκολλημένοι;
 Πῶς! μήπως εἶναι δυνατὸν χειρότερα νὰ ζῶμεν
 Εἰς τὴν δευτέραν τὴν ζωὴν, ἥτις μᾶς περιμένει;

Πόθεν αὕτη ἡ ἔμφυτος πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπη,
 Τόσον τυφλὴ καὶ ἐνταυτῷ τόσο κοινὴ εἰς ὄλους;
 Εἰς τὴν καρδίαν τῶν θνητῶν σπανίως μετετρέπη:
 'Ολίγοι 'κῆγαν χαίροντες 'ς τοὺς οὐρανόους θόλους.

ὦ θρησκαεμα οὐράνιον! ὦ τοῦ Χριστοῦ θρησκαεία!
Ἐσὺ μεγαλειότητα μᾶς δίδεις, ἐσὺ μόνη·
Μόνη αὐτὴ τοῦ δυστυχοῦς τὴν πάσχουσαν καρδιά,
Διὰ τὴν ἄλλην τὴν ζωὴν ἀνοίγει, ἐμψυχώνει.

Ἄλλ' ἐντοσοῦτῳ, φίλη μου, εἰσέτι τόσοσ νεός. . .
Μόλις ἀρχίζω τὴν ζωὴν κὶ εὐθὺς νὰ ἀποθάνω!
Ὁ κόσμος χαριέστερος, πολὺ πλέον ὠραῖος
Μοὶ φαίνεται τῶρα ὅπου 'ς τὸν θάνατόν μου φθάνω.

Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι τί τάχα θέλει γίνεῖ
Αὐτὸ τὸ πράγμα—ἡ ψυχὴ—ἥτις τὸ πᾶν ἐμφαίνει,
Πῶς τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος τότε αὐτὴ ἀφίνει,
Τί γίνεται μετέπειτα, τί τότε μᾶς συμβαίνει;

Ὅτε 'ς τὴν ἐξημμένην μου κὶ ἔντρομον φαντασίαν,
Ἡ κόλασις τὰ θάσανα αὐτῆς παρουσιάσει·
Ἡ ὅταν πάλιν μ' ἤσυχον κὶ εἰρηνικὴν καρδίαν,
Τοῦ Παραδείσου φαντασθῶ τὰ ἱερά τὰ ἄλλα;

Ὅπου περνῶσι τὴν ζωὴν οἱ ἅγιοι τὴν ἄλλην
Μὲ τῶν ἀγγέλων τὸν χορὸν τῶν τοῦ Παντοδυναμοῦ,
Αἰσθάνομαι ἐν ἐμυτῶ πότε χαρὰν μεγάλην,
Καὶ ἄλλοτε κατὰτρομος εἶν' ἡ διάνοιά μου.

Τὰ πάντα εἶν' ἀνωφελῆ διὰ ν' ἀποφασίσω
Αὐτὸ τὸ ἀληθέστατον πλὴν καὶ φρικτὸν ἐπίσης·
Πῶς! λέγω πάντοτε ἐγώ: Πῶς δίδεται ν' ἀφήσω
Τώρα τὴν γῆν καὶ τὰς τερπνάς αὐτῆς εὐχαριστήσεις!

Μὲ τοὺς τοιούτους στοχασμοὺς τοὺς ἀπὸ θλίψιν πλήρεις,
Ζῶ τὰς ἡμέρας μιᾶς ζωῆς, πρὶν ὅλως ἀταράχου,
Ἐως ὅπου τοῦ βίου μου ἡ ἄτυχος τριήρης
Πρὶν καὶ ἀράξῃ, συντριβῆ ἐπὶ ἀγρίου βράχου.

Ἐγίαινε, ὑγίαινε, ἀγαπητὴ μου φίλη!
Αὐτὸς μου ὁ χαιρετισμὸς εἶναι ὁ τελευταῖος,
Ὅπου προφέρουν δι' ἐσέ τὰ μαραμέννα χεῖλη
Τοῦ νέου, ὅστις ἄλλοτε ἔζη εὐτυχισμένος.

ΣΑΠΦΩ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΑΡΧΑΙΟΝ

ὑπὸ Λαμαρτίνου.

Σ τὰ κύματα ἐπρόβαινεν ὁ ἥλιος ν' ἀνατείλῃ
Κί ἐπὶ τῆς ὄχθης ἡ Σαπφῶ ὄρθῃ αὐτὰ ὠμίλει,
Ἐνῶ αἱ νέαι Λέσβιαι τὴν ἔβλεπον θρηνοῦσαι,
Καὶ τῆς ἀβύσσου τὸν βυθὸν μὲ τρόμον θεωροῦσαι.

Βράχε φρικτῆ, ἄγριον κῦμα!

Σᾶς θεωρῶ ἀτρόμως.

Τῆς Ἀφροδίτης μέλλετε νὰ πάρετε τὸ θυμά.

Ἐψήφισα τὸν ἔρωτα, μὲ ἐκδικεῖται ὅμως.

Σ τὰ κύματά σου νὰ πνιγῶ, ὦ Ποσειδῶν! προσμένω·

Μ' ἄνθη πῶς ἐστεφάνωσα ἰδὲ τὴν κεφαλήν μου·

Ἰδὲ αὐτὸ τὸ μέτωπον, πῶς διὰ τὴν θανὴν μου

Μὲ ὑμεναίου κάλυμμα τὸ ἔχω στολισμένο.

Μὲ εἶπον πῶς ἡ θάλασσα ἔρωτος ἀνοήτου,

Τὴν φλόγα σβύνει, ὦ Θεέ, καὶ παύει τὴν ὄρμην του·

Ὅποταν τις θυσιασθῆ ἔς τὰ κρῦα κύματά της·

Ὅση κί ἂν εἴν' ἡ δύναμις τῆς ἀχανοῦς ἀβύσσου,

Θεέ μου! τὰς ἡμέρας μου ποσῶς μὴ προσφυλάττης,

Καί τήν Σαπφώ τήν δυσυχῆ ποσῶς μή εὐσπλαγχνίσου.
 Δέν ἦλθον μόνον νά εὐρῶ τήν λήθη 'ς τήν ἀκτὴν σου.
 Τήν ἡσυχίαν ἔρχομαι νά εὐρω τῶν μνημείων,
 Καί ν' ἀποσβύσω διά σοῦ τὸ ἄστρον μου τὸ δύον.

Καί σεῖς, - - αὐτὴ ἡ θλίψις σας ὧ φίλαι τί σημαίνει;
 Ψάλλετε ὕμνον ὧ σεμναί τῆς Λέσβου μου παρθένοι.

ἜΩ ἀναμνήσεις θλιβεραὶ τῶν τόσων συμφορῶν μου!
 Ἦμην ἐντός εἰς τοῦ ναοῦ τῆς Κύπριδος τὰ δάση,
 Καί ἔφαλλα εἰς τὴν θεάν ὕμνον τινα ἴδικόν μου.
 Εἰς τὸν ναόν της ἔξαφνα τὸν εἶδα νά περάσῃ.
 Θεοὶ μου τί παραφοραὶ, καί πῶς νά παραστήσω
 Τὰς φλόγας ποῦ ἐγέμισαν ὄλην μου τὴν καρδίαν·
 Ἐπάγωσα, ἀδύνατον μὲ ἦτον νά λαλήσω,
 Κι ἡ λύρα μου μοὶ ἔπεσεν ἀπὸ ἀδυναμίαν.
 Ὅχι, ποτέ 'ς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Δάφνης δέν ἐφάνη
 Πλέον ὠραῖος καὶ λαμπρὸς ὁ ἔνδοξος Ἀπόλλων,
 Ἦ ὁ Θεὸς τῶν Ἰνδιῶν, ὁπότεν μὲ στεφάνη
 Κλιμάτῶν εἰς τὴν κεφαλὴν, κατακτητῆς τῶν ὄλιων
 Ἐφάνη καὶ κατέπληξε τὴν θεῖαν Ἐριγόνην.
 Τὰ πάντα ἐλησμόνησα, τὴν μνήμην αὐτοῦ μόνην
 Εἶχα παροῦσαν πάντοτε ἔζῳσαν 'ς τὴν καρδιά μου,
 Καί δίχως νά ἐρυθριῶ διά τὸν ἔρωτά μου,
 Τριγύρω εἰς τὸν οἶκον του ἀπαύστως ἐπλανώμην.
 Ὡδήγει ὑπεράνθρωπος ὄρμη τὰ θήματά μου·
 Ὅποτεν δὲ τὸν ἔβλεπα, ὦ! πόσον ἑτερπύομην,
 Καὶ ὅταν εἰς τὸ θέατρον κί ἐντός τοῦ γυμνασίου
 Τὸν ὄχλον ὄλον ἔβλεπα νά τὸν ὑπερθαυμάζῃ

Τὸν δίσκον ρίπτοντα μακρὰν πέραν ἑνὸς σταδίου,
 Κι ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου του τὴν νίκην νὰ ἀρπάξῃ-
 Πῶς νὰ τὸν βλέπω μ' ἤρεσκε καθήμενον 'ς τὸν ὦμον
 Ἴππου τινὸς τῆς Ἥλιδος δρομαίου ὡς τὰ νέφη,
 Τοὺς ἄλλους ἀπ' ὀπίσω του ν' ἀφίγη εἰς τὸν δρόμον,
 Πρῶτος νὰ φθάνη, κὶ ἔπειτα σιγὰ νὰ ἐπιστρέφῃ-
 ὦ πόσον ἤμην ἀλαζῶν διὰ τὸν θρίαμβόν του
 Ἄς ἡδυνάμην ὦ Θεοί! τ' ὠραῖον μέτωπόν του
 Νὰ τὸ ἐγγίσω. Εὐτυχῆς διὰ τὸν ἔρωτά μου,
 Ἦθελα δώσει πρόθυμος τὴν ὠραιότητά μου,
 Διὰ νὰ εἶμαι μήτηρ του ἢ μόνον ἀδελφή του
 Ἦ διὰ νὰ μ' ἀποκριθῇ ἡ ἀσπλαγχνος ψυχὴ του!
 ὦ μάταιαι τοῦ Παρνασσοῦ Θεαί! διὰ ἐκεῖνον
 Ἐσύνθεσα τὰ ἄσματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα,
 Τέρπουν κὶ ἐνθουσιάζουσι τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων.
 Ἄλλὰ τῶν ποιημάτων μου ἡ τόση ἄρμονία,
 Ἦτις νὰ κάμψ' ἡδύνατο Θεοῦ τινὸς καρδιά
 Δὲν ἡδυνήθη, ὦ Σαμφώ! νὰ κάμψῃ τὴν ψυχὴ του,
 Κὶ ἀντὶ ἀγάπης σ' ἔδειξεν σκληρὰν ἀχαριστία.

Φεῦ! Ἦ ὁδὸς τῶν θρήνων σας ἐλεύθερος ἄς μένη!
 Ὄρηνεῖτε τὴν ὀδύνην μου τῆς Λέσβου μου παρθένου!

Ἄν ὁμως αἱ φροντίδες μου, ἐὰν τὰ θείλητρά μου,
 Καὶ ἡ τῶν ποιημάτων μου γλυκεῖα ἄρμονία,
 Ἦδύνατο τοῦ ἀπαθοῦς νὰ κάμψουν τὴν καρδιά,
 Ἄν συνεχίνουν τὸν σκληρὸν τὰ μαῦρα δάκρυά μου,
 Ποτέ των οἱ ἀθάνατοι διὰ θνητὸν, ἡμέρας
 Δὲν θὰ ἐποίουν ἀπ' αὐτοῦ πλέον ὠραιότερας.

Ὁ ἔρωσ μου τὸν βίον του πῶς ἤθελε δοξάσει·
 Καὶ οἱ θεοὶ τὴν τύχην του ἤθελον προτιμήσει.
 Τὸ πᾶν τὸν ἐρωμένον μου ἤθελε τὸν θαυμάσει
 Καὶ ἤθελον οἱ στίχοι μου τὸν ἀποθανατίσει·
 Ὡ Ἀφροδίτη! δι' αὐτὸν θὰ ἔκαια θυσίας
 Εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος μεγάλας κὶ αἰωνίας·
 Γονυκλιτῆς αἰείποτε εἰς τῶν ναῶν τὰς θύρας,
 Θὰ προσσηχόμεν δι' αὐτὸν τὰς ἀθανάτους Μοίρας·
 Ὡ τὴν λύραν τὴν ἀρμονικὴν, τοῦ ἤθελα τονίσει
 Τὰ ἄσματα ποῦ ἔμελλεν αὐτὸς νὰ προτιμήσει·
 Εἰς τοὺς ἀγῶνας, δι' αὐτὸν, ἐν μέσῳ τῶν Ἰώνων
 Θέ νὰ ἐζήτουν ἔνδοξον βραβεῖον, δάφνης κλόνον.
 Ὡ! πῶς αὐταὶ αἱ δάφναι μου ἂν ἦσαν δι' ἐκεῖνον,
 Εἰς τὴν καρδίαν μου χαρὰν ἤθελον μεταδώσει·
 Ὡ τοὺς πόδας του θὰ ἔθεττα τῆς νίκης τὸ βραβεῖον,
 Καὶ ἤθελε τῆς δόξης μου ἀκτίς τὸν στεφανώσει.

Πολλάκις νὰ παρακαλῶ αὐτὸν κατεδεχόμεν,
 Καὶ τὸν φλοιὸν τῆς θύρας σου, ὦ Φάων, ἤσπαζόμεν,
 Ἄν ἡ σκληρότης, ἔλεγον, ὦ Φάων, δὲν ἀφίνει
 Τὸ τῆς συζύγου ὄνομα ἢ δυστυχῆς νὰ φέρω,
 Ἄφες, ὦ Φάων, ἢ Σαπρῶ πλησίον σου νὰ μείνη,
 Πλησίον σου δούλης ζυγὸν ἄφες νὰ ὑποφέρω.
 Τί μέ πειράζει τ' ὄνομα αὐτὸ κὶ ἡ ἀτιμία
 Ἐὰν πλησίον εἰς ἐσέ, ζήσω ζωὴν ἀθλία·
 Μὲ φθάνει νὰ σέ θεωρῶ, καὶ ἂν τὰ βλέμματά μου
 Ἐν δάκρυ σ' ἴδουν χύνοντα διὰ τὸν ἔρωτά μου.
 Ἄλλ' ἢ ἀδυναμία μου ἄς μὴν σ' ἐκπλήξῃ ἢ τόση·
 Ἢ Ἀφροδίτη κὶ ἔρωτα κὶ ἰσχὺν θέ νὰ με δώσει.

Ἐπὶ θαλάσσης κί ἐπὶ γῆς ἐσὲ ἀκολουθοῦσαν,
 Εἰς τοὺς πολέμους θά μ' ἰδῆς, πῶς θά ὀρμῶ μαζῆ σου,
 Καὶ τὴν ὀρμὴν τοῦ Ἄρειος θά μ' ἰδῆς ἀψηφούσαν,
 Διὰ νὰ σώζω πάντοτε, ὦ Φάων, τὴν ζωὴν σου.

Ὅποτε τέλος βαρυνθεὶς τὰς μάχας καὶ τὴν παλιν
 Εἰς τὴν σκηνὴν σου ἀφεθῆς ἔς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλην,
 Τὸν ἀτυχή μου ἔρωτα τότε ἐγὼ θρηνοῦσα,

Ἐγὼ θά μένω μόνη μου κοντά σου ἀγρυπνοῦσα,
 Καὶ ἂν σ' ἐξύπνα κάποτε φροντίς τις κεκρυμμένη

Ὅλας τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς κοντά σου καθημένη,
 Τὴν λύραν τὴν μελωδικὴν ἔς τὰς χεῖρας μου κρατοῦσα.

ὦ Φάων μου! θά σ' ἔθελγα τὸ πῶς ἐπιποθοῦσα.

Ἄλλ' ἔφρευγον οἱ λόγοι μου εἰς πτέρυγας ἀνέμων,

Καὶ μόνος μ' ἀπεκρίνατο ἠχοῦς ἀγρίας δαίμων,

Καὶ τώρα μ' ἀποκρίνεται πάλιν ἠχὼ θλιμμένη.

Θρηνεῖτε τὴν ὀδύνην μου τῆς Λέσβου μου παρθένου!

Σὺ, ποῦ ἢ εὐτυχία μου ἦσο ποτέ ἢ μόνη,

ὦ λύρα, ἣτις δι' αὐτὸν τόσας φορὰς ἀντήχεις,

Ἢ θεά σου ποῦ ἄλλοτε ἠγάπων, με πληγόνει,

Καὶ μ' ἐνθυμίζει τὰς πληγὰς τῆς ἀπηνόου μου τύχης,

Τὸν δυστυχῆ μου ἔρωτα, τὴν μαύρην μου ὀδύνην,

Κί ἐκείνον ὅπου ἀγαπῶ καὶ ὅστις με ἀφίνει.

Πῶς νὰ σὲ θραύσω ἤθελα, ὦ λύρα ὀλεθρία!

Δὲν σὲ κρεμνῶ εἰς τοῦ ναοῦ τῆς Κύπριδος τὰ ὕψη,

ὦ λύρα ποῦ μ' ἠφάνισες! εἴθ' ἢ ὀργὴ ἢ θεία,

Ἐπάνω εἰς τὰ κύματα αὐτὰ νὰ σὲ συντρίψῃ,

Καὶ οὕτω τῶν βασάνων μου πᾶν ἔχνος ν' ἀφανίσῃ.

Εἰς τοῦ πελάγους διατί δὲν δύναται τὰ βάθη,

Ἡ δόξα μου ν' ἀποσβεσθῆ με ὅλα μου τὰ πάθη,
Καί ἡ Σαπφῶ ἐπὶ τῆς γῆς οὐδ' ἴχνος νὰ ἀφήσῃ.

Ἄν ἐντοσοῦτώ οἱ θεοὶ τὸν στείλουν νὰ προφθῶσῃ
Τὸν θάνατόν μου ἐπ' αὐτοῦ ἐδώ τοῦ παραλίου,
Ἐάν ἠδύνατο ἐδώ αὐτὸς νὰ πλησιάσῃ,
Κι ἐπὶ τοῦ θράχου νὰ ἰδῆ αὐτοῦ τοῦ ὀλεθρίου,
Ὅδυρομένην τὴν Σαπφῶ, τοὺς θρήνους τῆς νὰ λέγῃ
Ἐ τὴν ἔρημον ἀκτὴν αὐτὴν ὁμοῦ με τ' ὄνομά του,
Νὰ ἴδῃ ἡ καρδία τῆς πῶς δι' ἐκείνον φλέγει,
Ἐνῶ προσμέν' ἡ δυστυχῆς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, —
ὦ! βέβαια συγκινηθεῖς ἀπὸ τὰ δάκρυά μου,
Λυπούμενος, μετανοῶν διὰ τὰ βάσανά μου
Θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν Σαπφῶ: αθά σ' ἀγαπήσω· ζῆτι·
Ναί. — Τύψις συνειδήσεως εἰς τὴν ψυχὴν του ἴσως,
Ἐνῶ ἐγὼ εὐρίσκομαι μακρὰν του ἐγεννήθη,
Καὶ ἴσως πλέον ἔπαυσε τοῦ Φάωνος τὸ μῖσος.
Ἴσως ὠμίλησε Θεὸς κανεὶς τὸν ἐραστήν μου:
Ἴδού. — φρυάττει — ἔρχεται πάλιν ἔς αὐτὰ τὰ μέρη·
Κραυγὰς ἀγρίας ἢ ἡχῶ ἔς τὴν ἀκοήν μου φέρει:
Εἰς τὴν ψυχὴν μου προξενοῦν ἢ ἠδονὴν ἢ τρόμον . . .
Τοῦ ἐραστοῦ μου ἢ φωνὴ εἶν' ἢ κραυγὴ ἐκεῖνη,
Καὶ βλέπω νὰ ὑψώνεται ἢ κόνις εἰς τὸν δρόμον.
ὦ φίλοι μου, τὸν βλέπετε; τὰς χεῖρας του μ' ἐκτείνει..
Πλὴν . . ὄχι! ὅλα σιωποῦν. — Ἦτον σκληρὰ ἀπάτη·
Σιγὴν θανάτου ὄλ' ἢ γῆ περὶ ἐμέ φυλάττει,
Καὶ εἰς τὴν ἔρημον ὁδὸν κἀνένας δὲν προβαίνει.
Θρηνεῖτε τὴν ὁδύνην μου τῆς Λέσβου μου παρθένοι!

Ἄλλ' ἤδη εἰς τὸν οὐρανὸν, ὃ ἥλιος ἀρχίζει
 Νὰ προχωρῆ μὲ τ' ἄρμα του καὶ νὰ τὸν χρωματίζῃ.
 Σεῖς ὅπου τὴν ἐσχάτην μου ἡμέραν θεωρεῖτε
 Χαῖρε, ὦ Ἥλιε λαμπρὲ, χαῖρε, ὦ φῶς ὠραῖον!
 Ἄπὸ τὰ κύματ' αὖριον ἐκ νέου θὰ προβῆτε,
 Ἄλλὰ ἐγὼ ὡς αὖριον δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον.
 Χαίρετ' ἀγροὶ μου πατρικοί! Χαῖρε πατρὶς ὠραία!
 Καὶ σὺ, ὦ Λέσθος ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης, χαῖρε!
 Ὡ ὄχθη ποῦ ἐπέρασαν αἱ πρῶται μου ἡμέραι,
 Ναὲ, ὅπου ἡ μήτηρ μου ὀπόταν ἤμην νέα
 Ἐ τῆς Ἀφροδίτης τὸν βωμὸν μὲ εἶχ' ἀφιερῶσει,
 Καὶ σὺ, ὦ δάσος ἱερὸν, ὅπου αἱ Μοῦσαι μέλι
 Τροφὴν εἰς τὴν κοιτίδα μου ἀφθόνως μ' εἶχον δώσει.
 Τὰ δῶρα των τὰ μάταια, τοῦ ἔρωτος τὰ θέλη
 Κι αἱ συμφοραὶ δὲν ἔσωσαν μίαν ζωὴν ἀθλίαν·
 Θρηνοῦσα ἔζης, ὦ Σαπφῶ, καὶ χάνεσαι πρῶϊαν,
 Ὅπως ἐν ἄνθος μαρανθὲν πίπτει χαμαὶ ἀκαίρως:
 Τοιουτοτρόπως ἔς τοὺς ναοὺς ποῦ προσκυνεῖτ' ὁ ἔρως
 Προσφέρουν ἀρτιγέννητον ἀρνίον θῦμα νέον,
 Ποῦ ὑπεσχέθη ὁ θεοσκός, καὶ θυσιάζει πλέον.

Σεῖς, ὅταν ἐπανίδετε ἐκεῖνον ποῦ λατρεύω,
 Ὅταν τὰ βλέφαρα αὐτὰ κλείσει σκιά θανάτου,
 Εἰπῆτε τον . . εἰπῆτε τον, φίλαι, σᾶς ἰκετεύω,
 Πῶς θνήσκουσα ἐπρόφερα ἀκόμη τ' ὄνομά του. »

Εἶπεν αὐτά.—Σεῖς δὲ, σεμνοὶ τῆς Λέσθου της παρθένου,
 Χωρὶς ἐκείνην ἤλθετε ἔς τὴν πόλιν τὴν ὑλιμμένην.

Ἡ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἐκ τοῦ Βεργαγγέρου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣΕ

Εἶς νέος Ἕλλην μεταξὺ μνημείων κὶ ἐρειπίων,
Φωνάζει «Νίκη!»—κὶ ἡ ἠχώ τὰς λέξεις του μιμνεῖται:
«Ἐκβῆτε, ὦ ἡμίθεοι, ἐκβῆτ' ἐκ τῶν ὀρίων
Τοῦ ἄδου, καὶ τὴν δόξαν μας ἐλθέτε νὰ ἰδῆτε.»

Σκια μεγάλη ἕξαφνα, ἐν μέσῳ ἡρεμίας,

Προβαίνει κὶ ἐκφωνεῖ:

«Τέκνα τῆς ἐλευθερίας,

Ἡ πατρίς σας προσκαλεῖ!

«Ἑλλάς! ἰδοῦ, εἶμαι ἐγώ! Ἡ τύχη μου γλυκεῖα·

Ἵπῆρξεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν θείων σας προγόνων.

Εἰς τὰ λαμπρὰ συμπόσια ἄδων τὴν εὐτυχία

Ἐπιβλέπων μ' Ἕλληνας γενναίους ἦτο μόνον.

Ποτὲ εἰς δούλων ποταπῶν τὰς ἀγενεῖς καρδίας

Δὲν ἐπλησίαζ' ἠδονή·

Τέκνα τῆς ἐλευθερίας,

Ἡ πατρίς σας προσκαλεῖ.

« Πάντα πετᾷ ὁ ἀετὸς ἔς τὰ ὕψη τῶν νεφῶν σου,

Ἀκόμη ψάλλουν τὰ πτηνὰ ἔς τὰ δάση τῆς Δοδώνης:—

BIBLI
M. Q.

